No. 2

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetaşi

AVENTURI EXTRAORDINARE

Braţul de sânge

EDIA ZIARULUI „UNIVERSUL“ BUCUREŞTI

Cu mari sacrificiu s'a obținut publicarea în românește a acestor descrieri, cari au făcut senzație în toate țările din Europa.

Ele vor apare în fascicole săptămânale.

Cereți-le la chioșcari și la toți vânzătorii de ziare.

Pentru colecții complete se va adresa edițiunii, la ziarul „Universul".

— Și când vom fi pe malul mării, adăogă Raimond, vom porni în galop.

Trebuie să ajungem mai repede ca să scăpăm pe Jan-Bart, zise Marius.

— Și dacă prietenul dv. a fost dus mai departe de negri ? obiectă Walters.

O ! zise Raimond cu încredere, Jan Bart e șmecher. Trebue să fi lăsat urme în trecerea lui. Ne vom lua după ele și vom ajunge pe negri.

John Walters nu mai zise nimic.

Își închipuia că urmărirea negrilor și liberarea lui Jan Bart, trebuia neapărat să se facă înainte de scoaterea aeroplanului din ascunzătoare și de remontarea lui, dar își zicea :

— Planul meu rămâne neschimbat. Cel mult dacă va întârzia puțin... Dar mi-ar face plăcere, să găsesc dovada că acel blestemat de Jan Bart a fost măcelărit de makuași.

Și fiindcă râul din acel punct o lua drept înainte fără nici un obstacol, John Walters care călărea în frunte, dete pinteni calului și porni în galop. Fu imitat și de ceilalți și în curând ajunseră în mijlocul impresionantei păduri virgine.

CAPITOLUL IV

Noaptea tragică

Timp de mai multe ore, merseră când în trap când în galop printre arbori enormi, bătrâni de mii de ani și legați între ei prin liane asemenea unor otgoane enorme.

La un moment dat, călăreții se simțiră apăsați de acel zid de frunze încâlcite ce se înălța în jurul lor, de bolta aceea de ramuri împletite, care nu lăsau să pătrundă nici o rază de soare.

Pe când soarele, afară din pădure, se înălța sus pe cer, din arborii și plantele acelea îmbâcsite eseau mirosuri grele, parfumuri otrăvitoare și uneori atmosfera devenea imposibilă de respirat.

— Mai repede, mai repede, strigă Raimond, sufocat.

— Mai repede, repetă Marius, dornic de spațiu, de vânt, de cer senin, de soare.

— Inainte ! Inainte ! urlau cei trei banditi.

Și călăreții fugeau, urmând ca un ciclon sinuozitățile râului.

Impins de nerăbdare, Raimond întrecuse la un moment dat pe John Walters și acum galopa în fruntea tuturor. El fu primul care scoase strigătul mult așteptat.

— Oceanul ! Oceanul !

Era într'adevăr în faţa lor acea nesfârşita întindere de apă!

— Inainte ! ordonă John Walters care era grăbit s'ajungă la ţintă.

— Inainte ! repetară împreună Raimond şi Marius, cari ardeau de nerăbdare să-şi regăsească prietenul şi aeroplanul.

— Inainte ! Inainte !

De câteori fu repetat în ziua aceea de toţi, — de cercetaşi ca şi de briganzi, — acel strigăt de nerăbdare...

Pe nisipul puţin cam umed caii galopau cu uşurinţă, în voie, îmbătaţi şi ei de aerul mării, după atmosfera înăbuşitoare a pădurii.

La amiazi totuş fură nevoiţi să se oprească spre a odihni caii şi ca să mănânce şi ei la umbra giganticilor arbori de cocos şi a palmierilor.

Se opriră pe marginea unei bălţi formată de un pârâu, pe care, la treizeci de metri de mare, nisipul îl absorbise. Animalele putură bea. Şi oamenii, înainte de a lua masa, se scăldară în apa încălzită de razele soarelui.

Dar, fără a lăsa să se vadă ceva din bănuelile lor, Raimond şi Marius făcură astfel încât să nu se depărteze prea mult de hainele lor lăsate pe nisip şi să poată pune mâna, oricând pe revolvere ca să se apere.

Precauţiune deprisos de altminteri, căci banditii nu aveau de gând să întreprindă nimic împotriva cercetaşilor, până ce nu vedeau aeroplanul montat şi pus la punct, gata de a porni.

După baie, mâncară, apoi fumară stând la umbră. Cei trei bărbaţi discutau între ei în limba portugheză, despre lucruri indiferente, judecând după expresia chipurilor lor.

Când fură orele trei, porniră din nou. Până la şapte galopară fără încetare pe nisipul întins, între marea albastră de o parte şi pădurea verde de cealaltă.

La şapte se opriră din nou ca să prânzească şi ca să se odihnească o oră.

Apoi porniră iarăşi la drum ! Şi deoarece caii şi catârii puteau rezista, se hotărîseră să se oprească tocmai la miezul nopţii. Intre timp peisajul se schimbă. Pădurea nu se mai vedea. Inaintea lor se întindea un deşert de stânci şi de nisip, ce se pierdea în interiorul continentului. Din toate părţile se auzeau diverse strigăte, dintre care se distingeau acelea ale elefanţilor şi al hienelor dominate de răgetul suveran al leului.

Raimond şi Marius galopau unul lângă altul gândindu-se cu înfrigurare la momentul în care vor juca partida supremă, care trebuia să fie pentru ei victoria... sau moartea!

Momentul sosi.

La miezul nopţii poposiră. Străbătuseră savana şi acum se aflau din nou între pădure şi mare.

Colmar ajutat de Davids întinse între doi arbori pânza unui cort.

Când totul fu gata, Raimond zise lui John Walters, fără umbră de emoție în glas:

— In noaptea asta vom veghia noi, Marius și cu mine.

— Și eu zise Walter cu simplicitate. Am dormit foarte bine noaptea trecută. Dar Colmar și Davids trebuie într'adevăr să se odihnească.

Cei doi cercetași nu putură face nici o obiecțiune, căci dacă ar fi încercat să-l convingă să doarmă, ar fi însemnat să-i dejoace planurile. Se feriră deci s'o facă zicându-și că va fi ceva mai greu, dar tot vor izbuti. De altminteri ei prevăzuseră cazul. Marius aprinse focurile așezate în triunghi în jurul cortului și al animalelor, care erau legate de trunchii arborilor.

— Fiecare din noi va veghea în fața unui foc, nu e așa? întrebă liniștit milanezul.

— Tocmai, dragul meu, răspunse John Walters.

Colmar și Davids, într'adevăr istoviți de osteneală, le spuseră noapte bună și se retraseră sub cort, unde adormiră aproape imediat.

Profitând de un moment în care John Walters se depărtase, cei doi cercetași schimbară repede câteva cuvinte în șoaptă.

— Tu vei fi mai aproape de el, zise Marius. Vei da semnalul.

— Da.

— Care?

— Mă voi scula făcându-mă că-mi întind brațele ca să mă desmorțesc și mă voi duce la el să-i cer tutun.

Bine! atunci mă voi apropia și eu. Dar cum vom face?

In momentul în care va vârî mâna în buzunar ca să scoată tabachera, voi trece în spatele lui și într'o clipă îi voi lega basmaua peste gură. In aceeași clipă tu îi vei arunca frânghia în jurul corpului așa încât să-i prinzi brațele și vârând repede capătul frânghiei în nodul marinăresc făcut mai dinainte, vei trage cu toată puterea. Iar eu îl voi împinge așa încât să cadă cu fața în nisip.

— La naiba, murmură Marius. N'ar trebui să dăm greș.

A nu! Ai frânghia?

— Da, e pregătită, o am atârnată la brâu, așa ca s'o pot trage într'o clipită.

Bine! Știi că dacă dăm greș nu ne mai rămâne altă scăpare de cât revolverele! observă Raimond. Și mi-ar displace să trag asupra acestor oameni pe jumătate adormiți cari desigur vor ieși din cort în caz când nu vom putea împiedica pe Walters de a striga.

— La dracu ! zise Marius... decât să mă las să mă ucidă ei, prefer să-i ucid eu !

— Și eu bine înțeles. Dar...

— St! vine.

— Să vorbim de altceva.

Și cu jumătate glas, Raimond continuă:

— Știi Marius, am recunoscut locurile. Cred că vom ajunge mâine la apusul soarelui la punctul unde e aeroplanul.

Apoi adesându-se lui Walters care se apropia de ei, Marius continuă.

— Știi D-le Walters, Raimond și cu mine am socotit că mâine vom face cel mult zece ore de drum.

— Cu atât mai bine, zise Brat-de-sânge, zâmbind și adăogă cu ipocrizie :

— Sper că vom regăsi pe camaradul dv. viu și că'l vom elibera.

— Sper și eu, confirmă cu gravitate Raimond.

Apoi tăcură, turmentați de emoții cu totul diferite și cum e greu să susții multă vreme o convorbire în aparență liniștită, când ești agitat. John Walters fu primul, care se așeză pe nisip în fața focului, care era mai aproape de dânsul.

Raimond se așeză și el la celălalt foc alături de al aventurierului, iar Marius se duse la cel mai depărtat. Deacum nu mai era chestie de cât de minute. Cei doi cercetași își concentrau toată voința silindu-se să-și încetinească bătăile inimii, să calmeze sângele care li se zbătea la tâmple și să-și stăpânească nervii exasperați.

Ceeace contribui mult să le dea sângele rece necesar, fu sforăitul sonor al lui Colmar și Davids.

Marius cu capul întors spre Raimond nu-l pierdea din ochi. Il vedea foarte bine nu numai din pricină că noaptea era foarte clară, dar și fiindcă în jurul cortului cele trei focuri aruncau o lumină vie.

Deodată tresări, Raimond își întindea brațele și se scula încet.

— A sosit momentul, își zise Marius, tresărind. Și se sculă și el, asigurându-se că teaca brownigu-lui era deschisă și că frânghia se putea ușor trage de la brâu. Văzu pe Raimond, care umblând alene și tot întinzând brațele dispărea îndărătul cortului în partea, unde se găsea John Walters.

Marius făcu și el câțiva pași în aceeași direcție și văzu pe Raimond, în picioare, aplecându-se puțin și întinzând mâna stângă. Și îl auzi spunând cu jumătate voce.

— D-le Walters d-ta ai tutun. Dă-mi și mie, te rog, căci văd, că l'am isprăvit pe al meu.

— Na !... am avut aceeași idee, zise Marius apropiindu-se

— Telepatie ! zise John Walters cu veşnicul lui surâs. Închipuiţi-vă că şi mie mi-a venit chiar în clipa asta poftă să fum ...

Brat-de-sânge nu bănuia desigur nimic, căci nici nu se ridică. Se aplecă numai puţin spre stânga, ca să caute în buzunarul pantalonilor.

— Hop ! făcu cu glas înăbuşit Raimond. Şi într'o clipită o basma de mătase astupă nasul, gura şi bărbia lui Walters şi fu solid înodată la ceafă. Surprins, el vru să ridice braţele şi cu un gest brusc reuşi să pună mâna pe mânerul revolverului, dar altă mişcare îi fu imposibilă, căci o frânghie solidă îi strângea braţele, lipindu-le de corp. In acelaş timp se simţi aruncat la pământ, întors cu faţa în nisip. Totul se petrecu în mai puţin de treizeci de secunde şi fără cel mai mic zgomot.... Cu inima bătând, tâmplele zvâcnind, palizi de emoţie şi de bucurie, cei doi cercetaşi se ridicară şi Marius îşi puse la brâu revolverul lui Walters.

— Repede ! bidoanele cu benzină !

Trebuia să pună samarul pe catâri, să ridice grelele bidoane aşezate pe nisip la câţiva metri de foc, să le lege bine pe samar împreună cu alte patru bidoane de ulei şi două cutii de unsoare.

Sprinteni şi voinici, cei doi băeţi făcură totul în zece minute, fără cel mai mic zgomot, căci paşii lor nici nu se auzeau pe nisip.

— Şi acum, să vedem de cai, zise Raimond.

In câteva minute puseră şeaua pe doi din ei iar pe ceilalţi îi legară alături. Dar în momentul când voiră să pornească se auziră două strigăte şi două detunături răsunară în puterea nopţii.

Ce se întâmplase ? Ceva foarte simplu, dar la care, din nefericire, cei doi băeţi nu se gândiseră.

Brat-de-sânge, după o clipă de încremenire, când se văzu atacat şi legat, nu mai avu de cât un gând: Să deştepte pe Colmar şi pe Davids. Făcând sforţări supraomeneşti şi contractându-şi cu disperare tot corpul, izbuti să se rostogolească în direcţia cortului. Trebuia să învingă rezistenţa nisipului în care se afunda şi îi trebui mult timp până să ajungă. Focul lămpii care fusese legat era aproape stins aşa că nu mai da de cât o slabă licărire. Mulţumită acestei semi-obscurităţi, banditul ajunse lângă cort, fără a fi observat de cei doi cercetaşi. Si cum pânza cortului nu era fixată de pământ de cât la extremităţi, el se strecură pe dedesubtul ei şi tot rostogolindu-se se izbi cu violenţă de corpul lui Colmar, care se deşteptă. Intunericul era destul de mare, nu era totuş absolut, căci prin deschizătura din spre mare pătrundea sub cort puţină lumină dela

stele. Totuș, Colmar pierdu un minut și mai bine frecându-și ochii și încercând să distingă corpul acela care'l lovea mereu. Insfârșit, izbuti să distingă pe Davids adormit în dreapta lui, pe când loviturile veneau din stânga.

In acelaș timp auzi afară pași înăbușiți pe nisip.

Atunci se plecă și recunoscând pe Braț de sânge legat, înțelese brusc. Dete un pumn lui Davids, care se sculă dintr'o săritură și îi spuse cu glas înăbușit :

— In picioare ! revolverul !

Apoi fără a se mai gândi să piardă timpul ca să desleagă pe John Walters, vru să se repeadă afară. Davids, sculându-se îl opri fără să vrea. Fu o confuzie de o clipă. Iar când cei doi oameni se aflară pe pragul cortului se treziră în fața cailor, cari treceau în galop.

Scoaseră un strigăt și traseră întâi fără a ochi. Apoi, mai calmi, țintiră cele două forme, pe care le vedeau fugind în noapte pe caii ce galopau. Și traseră înc'odată. Se auzi un strigăt de durere și una din cele două forme se plecă pe gâtul calului

— Am atins pe unul, zise Davids. Acum pe celălalt! Și puse iar degetul pe trăgaci. Dar un fulger țâșni din spre cealaltă formă neagră și Davids se clătină gemând

— M'a ucis !

Și căzu cu fața la pământ.

Colmar trase, dar de data asta, în zadar. Caii și călăreții lor dispăruseră în noapte, la o cotitură a plajei. Davids căzuse lângă singurul foc, care mai licărea puțin. Colmar îl întoarse cu brutalitate și văzându-i chipul palid, zise tare :

— E mort.

Apoi intră sub cort și desfăcu basmaua și legăturile lui Walters.

— Au plecat ? întrebă Walters cu glas răgușit, căci era încă pe jumătate sufocat.

— De ! răspunse cu necaz Colmar cu catârii și cu caii. Și Davids e mort. Dar și unul dintre ei e rănit.

— Unul dintre ei ? exclamă Walters apucând, brațul lui Colmar.

— Da. Am văzut foarte bine pe unul din ei aplecându-se pe cal : e mort, sau cel puțin grav rănit.

— Atunci, Colmar, să nu disperăm... Haidem ! Deși sunt călări, or să piardă destul timp ca să desgroape aeroplanul și să-l remonteze. Și-apoi vor să scape și pe camaradul lor din mâinile negrilor : asta îi va întârzia mult. Si aeroplanul va fi al nostru. Haidem ! Colmar.

— Ai dreptate, Braț de sânge !

— Nu luăm de cât armele și câte un sac cu provizii fiecare...

Nu trecuseră nici zece minute și Colmar cu Braț de sânge, porniră spre nord cu pașii repezi ai animalelor de pradă !

CAPITOLUL V

Sângele lui Jan-Bart

Intre timp, după o goană nebună de câteva minute, siguri deacum că nu vor mai fi ajunși de banditi, cei doi cercetași lăsară caii la trap.

— Unde ești rănit, Marius, întrebă Raimond, cu glas tremurător.

— La brațul stâng. Glonțul mi-a străbătut carnea... Durerea a fost grozavă, în primul moment. Am orezut că voi leșina... de aceea m'am aplecat pe gâtul calului ca să nu cad. Dar sângele curge mereu și mă simt din ce în ce mai slab.

Opri calul și sorbi o înghițitură bună de coniac dintr'o sticluță pe care o avea atârnată la brâu.

Raimond, scoase din buzunar o sforicică lungă și legă brațul lui Marius, strângându-l bine deasupra rănii, iar cu restul sforii, fixă brațul pe piept, imobilizându-l.

— Cum te simți ? întrebă el.

— Mai bine ! zise Marius cu glas mai sigur. Rana mă doare, dar voi suporta-o.... Inainte !

— Inainte! strigă Raimond și dând pinteni cailor, porniră din nou în galop. In noaptea aceea nu se opriră de cât o dată ca să lase animalele să răsufle și abia pe la opt de dimineață se hotărîră să se odihnească și ei o clipă.

— Mi-e foame și mai ales sete zise Marius.

— Și mie, răspunse Raimond.

In furia și emoția fugii, nu se gândiseră să ia și proviziile. Din fericire, dacă Marius avea sticla cu coniac, Raimond avea una și mai mare, plină cam cu vreo doi litri de vin foarte ușor și, căutând prin buzunare, tot el găsi două tablete de ciocolată. Bucuria lor fu mare și, uitând pentru o clipă primejdiile prin care treceau, începură să râdă și să glumească.

Fără să se scoboare de pe cai, ronțăiră ciocolata, vorbind de Jan Bart, de părinții lor, cari nu mai știau nimic despre ei cari, poate, îi credeau morți. Dar curând își aduseră aminte, că n'aveau mult timp de pierdut și, după ce Raimond spălă rana dela brațul lui Marius cu coniac și i-o legă cu o fâșie ruptă dintr'o mânică de cămașă și muiată tot în coniac, băură pe rând câteva înghițituri de vin și apoi reluară drumul între-

rupt, îndreptându-se în trap spre nord, pe nisipul umed al plajei, dealungul nesfârșitei margini a pădurii virgine.

Se opriră la amiază. Avură norocul să găsească un soi de rață sălbatecă adormită sub o cracă, pe care o fripseră apoi și o mâncară fără sare și fără pâine, și totuș li se păru excelentă.

Caii și catârii mâncară și ei din ierburile din jur și băură dintr'un mic eleșteu, care se găsea în marginea pădurii. După trei ore de popas, porniră iar la drum. Pe înserate se opriră iar două ore ca să mănânce ce le mai rămăsese din rața dela amiazi și apoi porniră din nou. E lesne de închipuit cu ce ardoare își mânau caii acum, când după locurile pe care le străbăteau, recunoscură că nu mai aveau mult până la țintă. Erau orele zece când, la lumina albă a unei luni strălucitoare, care trona în mijlocul a milioane de stele, recunoscură la câțiva pași o stâncă enormă care eșea din pădure, înaintând ca un promotoriu până în mare. Era stânca depe care, împreună cu Jan Bart, susținuseră atacul negrilor Makua. Locul unde era ascuns aeroplanul nu putea fi departe, cel mult o oră de mers în trap.

La picioarele stâncii, cei doi cercetași se opriră spre a se consulta asupra celor ce aveau de făcut.

— Părerea mea e, zise Balsan, că trebuie să mergem până la locul, unde am ascuns aeroplanul. Jan Bart ne-a spus de mai multe ori că va face pe Makuași să meargă acolo și că ne va aștepta. Să mergem deci acolo. Când vom fi siguri că suntem la doi sau trei chilometri de locul acela, ne vom coborî de pe cai și îi vom lega solid de un arbore. Se prea poate ca vreo fiară să-i atace, dar în orice caz nu va putea să ia bidoanele cu benzină. Iar noi, pe jos, ne vom furișa, evitând bătaia razelor lunei până la locul știut. Dacă negrii ne descopăr, ne vom lua și noi după împrejurări spre a elibera pe Jan Bart. Ce zici? Ești de părerea mea ?

— Absolut de aceeași părere, zise tânărul milanez.

— Atunci, înainte !

După trei sferturi de oră, cei doi cercetași se opriră iarăși, scoborîră și legară caii și catârii de niște pomi într'un desiș și după ce își reîncărcară revolverele, porniră din nou, pe jos.

Urmau dunga neagră pe care o făcea umbra proiectată de marginea pădurii și după douăzeci de minute :

— Stop ! — murmură Raimond, oprindu-se.

— Am ajuns, — zise Marius, încet.

Recunosc arborii de cocos, între cari am întins cortul în ziua aterizării.

— Și uite, colo, — oasele rinocerului pe care l-ai ucis.

— Da, răspunse Marius. hienele nu l'au mâncat tot. Dar... uite umbră de Makuași !

— Nu... Să mai înaintăm !...

— Da, dar cu băgare de seamă. Să mergem pe lângă pomi şi să nu facem zgomot.

In noaptea luminată de luna care cobora spre ocean, nu se auzea alt zgomot de cât murmurul surd, dulce şi continuu al valurilor liniştite, care mureau pe plajă. Atunci, cei doi cercetaşi se riscară să meargă în plină lumină, cercetând totul în jur, dar nu găsiră nimic care să le arate dacă makuaşii trecuseră, sau nu, pe acolo. Deodată, Marius scoase o exclamaţie, care'l făcu pe Raimond să tresară speriat :

— Ce e ? ce s'a întâmplat ?

Marius se aplecase îndărătul unui arbore de cocos.

— Ia uite, zise el.

Şi Raimond, văzu că Marius agita o bucăţică de hârtie.

— Unde era, întrebă Raimond, cu glasul sugrumat de emoţie.

— Pe jumătate ascunsă în nisip, şi e ceva scris pe ea.

— Ai lampa electrică ?

— Da.

— Aprinde-o, repede.

Şi citiră împreună, cu o emoţie de nedescris, cele ce urmează :

„Scriu aceste cuvinte cu sângele meu, fiindcă sunt rănit la piciorul stâng, dar cred că nu grav. Makuaşii s'au răsculat împotriva şefului lor, care îmi dăruise viaţa cu condiţia ca să-l învăţ să se servească de revolverul meu. L'au ucis. Am vrut să'l apăr şi am fost rănit de o săgeată. M-au smuls revolverul şi l'au asvârlit în mare. Am aflat de la şef că satul Makua-şilor se află drept la Est, la vreo sută chilometri de aci, în mijlocul unei vaste savane, înconjurată şi ea de o pădure virgină. Makuaşii mă vor lua cu ei. După câte am înţeles, au de gând să mă supuie la tortură cu prilejul unei serbări în cinstea zeilor lor. Dacă găsiţi această hârtie şi puteţi remonta aeroplanul, veniţi în ajutorul meu. Veţi teroriza pe sălbatici şi sper că, mă veţ libera, dacă voi mai fi în viaţă. Dacă nu sunteţi însă numeroşi, — cel puţin douăzeci, — nu veniţi nici pe jos, nici călări prin pădure, fiindcă am aflat de la şef că Makuaşii au obiceiul să înconjoare satele lor cu curse şi capcane în care veţi cădea la sigur.

„Prieteni, eu vă urez"...

Scrisoarea se termina aci. Era evident că de teamă să nu fie surprins, Jan Bart nu spusese totul.

— Bietul Jan Bart, murmură Marius, cu ochii plini de lacrimi, ultimul lui cuvânt dovedeşte că voia să ne ureze să străbatem Atlanticul.

— Nu'l vom desamăgi, zise Raimond, cu entusiasm. Trebuie

să remontăm numai decât aeroplanul şi să liberăm pe Jan Bart. Haidem, repede, repede, la lucru !

— La lucru, repetă Marius. Şi uitând oboseala şi primejdiile care îi înconjurau, cei doi cercetaşi porniră să facă un lucru de o greutate spăimântătoare.

CAPITOLUL VI

Bivolii de Cafreria

— Haidem, mai întâi să căutăm caii şi catârii, zise Raimond.

Şi se repeziră pe plajă spre locul unde lăsaseră dobitoacele. Dar se opriră împietriţi: şase animale ce păreau nişte tauri colosali, eşiseră din pădure şi înaintau încet spre mare.

— Nu te mişca, bâlbâi Raimond, trăgând pe Marius de braţ. Nici odată n'am trecut printr'o primejdie mai mare.

Şi cum se găseau în dreptul arborilor de cocos, lângă care găsiseră biletul lui Jan Bart, se ascunseră îndărătul unuia din ei.

— Dar ce animale sunt astea, întrebă Marius, par nişte tauri.

— Sunt bivoli de Cafreria, un animal teribil, de o brutalitate sălbatecă. El atacă omul şi animalele cu o repeziciune şi o îndrăzneală extraordinare şi pielea îi e atât de groasă şi de tare încât nu poate fi pătrunsă de cât de gloanţe blindate şi atunci trebuie lovit în inimă, căci dacă e numai rănit devine furios şi de zece ori mai teribil.

Pe când cei doi băieţi vorbeau în şoaptă, cele şase bestii înaintară spre mare, intrând în apă până la genuchi şi ridicând toate deodată boturile spre cer scoaseră un muget puternic care se prelungea în vibraţii metalice.

Apoi, iarăş, unul după altul se întoarseră în trap spre pădurea de unde veniseră şi după o clipă dispărură. Unul din ei însă, rămase în mijlocul valurilor, luminate de lună.

— Dar ăsta, întrebă Marius, ce face de nu pleacă cu ceilalţi ?

Fiara mai stătu câteva clipe, apoi scoase un muget puternic şi însfârşit, porni spre pădure, dar în loc să se întoarcă spre stânga, o luă spre dreapta, aşa că privirea trebuia fatalmente să i se oprească asupra grupului de cocotieri.

Şi, lipiţi, de aceşti arbori, în plină lumină a lunii, stau cei doi cercetaşi.

— Ne-a văzut, murmură Raimond, îngrozit.

Intr'adevăr, bestia se opri brusc, se înţepeni pe picioare, bătându-şi coapsele cu coada şi scoase un muget surd, mai grozav de cât celelalte. Apoi, se repezi spre grupul de arbori.

Văzându-l venind spre ei, cei doi cercetasi făcură o săritură

și se ascunseră îndărătul arborilor. Fiara, începu atunci să fugă în jurul celor trei cocotieri, și Raimond și cu Marius făcură și ei aceleași mișcări învârtindu-se fiecare în jurul trunchiului îndărătul căruia se ascundea. Înțelegând tactica, bivolul se opri ca și când ar fi stat să se gândească ce să facă și după câteva secunde, se așeză liniștit între pădure și grupul de arbori, culcându-se la pământ, cu ochii țintă în direcția celor doi cercetași.

— Ce dracu, exclamă furios Marius, are aerul să ne asedieze!

— Asta dovedește inteligența acestor animale, răspunse calm Raimond. De sigur, vrea să ne silească să fugim spre mare, adică să eșim pe plajă, unde ne va putea ajunge cu ușurință.

— Știi ce, zise Marius, am o idee. Bivolul nu e mai departe de cinci-șase metri de noi.

— Ei și ?

— Ce-ar fi dacă i-am trimite câte un glonț în fiecare ochi? Atunci n'ar mai fi primejdios.

— Dar dacă dăm greș ?

— Cel puțin o să se miște deacolo. Ascunși îndărătul arborilor, noi vom fi în siguranță.

— Ai dreptate ! Să încercăm. Eu număr : La cinci, tragem!

— Bine. Și Raimond începu să numere.

— Una, două, trei. Dar, se opri, căci în clipa aceea văzură în bătaia luminiii un alt animal, care venea din spre partea opusă. Era un leu de statură mare, și de culoare deschisă, ce părea albă, afară de coamă care era neagră.

Leul și bivolul sunt dușmani de moarte. Dar, regele animalelor nu e totdeauna cel mai tare. In tot cazul ei nu se întâlnesc niciodată, fără să nu se atace, afară numai când sunt complectamente sătui. Și așa se petrecu și acum. De departe, leul, rătăcind pe plajă trebue să fi simțit pe bivol și acum văzând pe eternul său inamic culcat, pe plajă, înainta spre el, tiptil, întocmai ca o pisică monstruoasă, gata să prindă un șoarece.

— Atenție ! exclamă Marius ! Incepe să fie foarte interesant !

Era interesant ce e drept dar putea să devie și foarte primejdios !

Tocmai în clipa aceea leul se opri și se uită în spre grupul de arbori. Auzise vocile celor doi băeți ? Sau emanațiile lor purtate de vânt, ajunseseră până la dânsul ?

Fapt e că avu senzația prezenței altor ființe în afară de bivol. Poate chiar îi și văzuse cu ochii lui de fiară obișnuită cu semi-obscuritatea. Dar, asta nu păru să-l preocupe, căci după câteva secunde de nemișcare, porni iarăș, încet, târându-se cu burta de pământ și apropiindu-se de bivol, care, nemișcat, pân-

dind pe cei doi cercetași, îi prezinta spinarea și coapsele puternice. Leul se afla acum la vreo zece metri de bivol.

— Atenție ! murmură Raimond, se îndreaptă...

— E gata să sară, zise Marius.

— Chiar așa !... Acum !... Ce salt !

Intr'adevăr leul sări, destinzându-se ca un arc, atinse nisipul și sări iarăș, recăzând cu amândouă labele din față în spinarea bivolului. Dar acesta se și sculase și cu o mișcare bruscă trânti la pământ cu leu ale cărui ghiare îi sfâșiară carnea și apoi, mugind, furios, se repezi la dușmanul său cu capul plecat. Și atunci, în fața celor doi tineri încremeniți de prodigiosul spectacol, lupta se desfășură sângeroasă, implacabilă, fioroasă. Bivolul, cu coarnele întinse înainte ținea piept leului, care se învârtea, în jurul lui, căutând să-l atace și i-o luă înainte, dându-i o lovitură de corn în coapsa stângă. Dar, fără a-i păsa de sângele ce curgea, leul își continua manejul și când bivolul încercă să repete lovitura, se dete înapoi și făcând un salt, căzu cu toată puterea în spinarea lui înfingându-i dinții în ceafă. Bivolul se zbătea în zadar, căci leul îi sfâșiă pieptul cu ghiarele. Insfârșit bivolul căzu în genuchi, iar leul simțindu-l slăbind căută să-i sucească capul ca să-l poată apuca de beregată. Nu reuși imediat, ba chiar riscă să fie spintecat de unul din coarnele bivolului, care se ridicase cu o sforțare disperată. Dar, însfârșit, fălcile teribile apucară în cleștele lor beregata animalului. Se auzi un muget teribil și capul bivolului căzu pe spate, pe când corpul se lăsă greoi într'o parte.

— S'a sfârșit, murmură Marius, a murit ! Acum o să putem să ne mișcăm și noi.

— Taci, zise Raimond, să-l lăsăm întâi să mănânce.

Tăcură, privind cu o curiozitate amestecată cu groază pe leu, care'și devora prada, scoțând răgete surde.

Când fu, însfârșit, sătul, se sculă încet, privi nehotărît marea, cerul, pădurea, lingându-și satisfăcut botul însângerat. In același clipă, Marius cedând firii sale îndrăsnețe făcu un pas și se arătă în plină lumină la douăzeci de pași de leu. Raimond atras și el de curiozitate eși și el în bătaia luminii, ispitit de spiritul de aventură, care face să bravezi pericolul. Leul scoase un răget ușor și privi o clipă fix, își mai linse odată botul și apoi, întorcându-le spatele plecă cu pas greoi îndreptându-se spre pădure, unde dispăru, după vreo sută de pași.

Și astfel, cei doi cercetași putură constata adevărul afirmațiilor vânătorilor de fiare, cari spun că un leu sătul nu atacă niciodată pe om, ci dimpotrivă, fuge de dânsul.

— Insfârșit, zise Raimond, râzând, leul ne-a scăpat de bi-

vol, mancându-l și acesta ne-a scăpat de leu lăsându-se să fie mancat. Acum putem pleca să căutăm pe Jan Bart.

Si cât mai repede, ca să recâștigăm timpul pierdut.

CAPITOLUL VII

Braț de sânge și Colmar

Haidem mai întâi să luăm catârii și caii, zise Raimond.

Porniră în fugă și în zece minute străbătură distanța care îi despărțea de locul unde legaseră dobitoacele. Săriră pe șea și se întoarseră în galop.

Munca pe care voiau s'o întreprindă cei doi cercetași era, ce e drept extraordinar de grea pentru forța lor fizică, proporționată cu vârsta lor încă atât de fragedă, dar nu trebuie să uităm că acești tineri erau crescuți la școala aspră a cercetășiei, care întărește corpul și mintea.

Și apoi după cum știm, Raimond Balsan ajutase pe tatăl său la construirea aeroplanului, așa că era familiarizat cu montarea și demontarea lui, pe de altă parte Marius era un excelent mecanic, mai îndemânatec chiar de cât un lucrător de patruzeci de ani. Greutatea remontărei aeroplanului era deci mare, dar, dată fiind abilitatea și energia celor doi cercetași nu era de neînvins.

Mai întâi, ei căutară în pădure una câte una, piesele pe care le ascunseseră printre tufișuri și le găsiră intacte căci mulțumită ramurilor pe care le împletiseră în jurul fiecăreia, nici un animal nu se atinsese de ele. Apoi, scoaseră afară, destul de ușor nacela și însfârșit, începură să sape nisipul ca să destupe groapa în care ascunseseră motorul. Nu fu lucru ușor, mai ales că Marius fiind rănit nu putea lucra de cât cu o mână.

Soarele răsărise de mult și cei doi băeți, cu tot zelul lor, nu sfârșiseră încă. Abia pe la amiazi, motorul fu complect degajat și frânghiile care-l atârnau în părți, fură întinse deoparte și d alta pe nisip. Rămânea însă partea cea mai grea.

— La naiba, zise Raimond, nu mai pot, hai să mâncăm acum și să ne mai odihnim.

Plecând spre Mozambic cei trei cercetași lăsaseră destule provizii în lada din nacelă așa că se putură ospăta din belșug cu sardele, conserve de ficat, biscoți, ceva mai mult, destupară și una din cele două sticle de șampanie pe care le găsiră împreună cu una de apă sterilizată.

Dar, munciți de gândul de a salva cât mai repede pe Jan Bart abia terminară masa și se apucară iarăș de lucru.

Acum, când motorul fusese scos la lumină, le mai rămânea să-l puie în nacelă, să-l fixeze și să-l curețe de grăsimea de prisos, cu care-l unseseră spre a-l feri de umezeală.

Căutară mai întâi doi trunchi de arbori solizi pe cari îi înfipseră deoparte și de alta a gropii. O frânghie groasă fu apoi legată de capetele de sus ale celor doi trunchi, cari mai erau susținuți și de alte frânghii prinse într'o parte de cocotierii de pe plajă, iar în cealaltă de un arbore din pădure. La mijlocul frânghiei transversale, cei doi cercetați atârnară una din pârghiile de fier pe care le aveau în nacelă iar capătul liber îl legară de motor.

— Acum, zise Raimond, leagă catârii de frânghia de tras și fă-i să umble : motorul va eși din groapă și se va ridica. Eu voi sta gata să împing nacela sub motor și tu nu vei avea altceva de făcut decât să dai înapoi catârii în așa mod, încât, motorul, după câteva balansări, pe cari le voi determina eu, se va așeza singur la locul lui în nacelă.

Planul era bun și nu era decât o primejdie : aceea ca nu cumva frânghiile să se rupă, atunci ar fi fost o adevărată catastrofă, căci nu mai aveau altele.

Cei doi catâri fură legați de frânghia de tras și Raimond sta gata să împingă nacela.

— Gata, întrebă Marius ?

— Gata, răspunse Raimond.

— Hop ! strigă Marius.

Catârii se puseră în mișcare, frânghia se întinse, pârgnia se ridică și pe când catârii continuau să înainteze, motorul începu să iasă din groapă.

— Mai repede, strigă Raimond, care tremura de frică să nu se rupă frânghiile.

Marius îndemna catârii.

— Stop, strigă Raimond. Și împinse nacela deasupra groapei și dedesubtul motorului atârnat în aer, apoi sări în ea și se lungi sub motor, cu riscul de-a fi zdrobit dacă se rupea vreuna din frânghii, dar această manevră era necesară spre a verifica poziția exactă a nacelei pentru ca motorul să se încastreze precis la locul său.

Când totul fu la punct, Raimond sări afară și strigă lui Marius să dea catârii înapoi. Acesta îi împinse încetinel și puțin câte puțin, motorul se scoborî în nacelă așezându-se exact la locul său. De bucurie cei doi băeți strigară într'un singur glas : Trăiască Italia !

Partea cea mai grea se făcuse, restul merse repede și fără nici un incident. Și când soarele se afunda în mare, „Aeroc" era montat și gata de plecare. Ce e drept îi mai lipsea ceva spre a avea viață și aceasta era benzina.

Trebuia să umple cu benzină rezervorul. Dar în momentul aterizării, un rinocer furios îl desfundase cu o lovitură de corn. Trebuia deci să astupe găurile. Cu toate că amândoi erau

morți de oboseală, fără a mai pregeta se apucară iarăși de lucru și în mai puțin de o jumătate de oră totul fu gata. Când rezervorul fu plin cu benzină și constatară că toate erau în regulă cei doi cercetași se simțiră atât de fericiți în cât se îmbrățișară cu lacrimile în ochi. Și fiindcă simțeau că nu mai puteau răbda neliniștea asupra soartei lui Jan Bart, hotărîră să nu mai doarmă și să pornească imediat după ce vor fi prânzit.

Cuprinși de o înfrigurare care îi făcea să uite orice oboseală, cei doi cercetași se grăbiră să se ospăteze și, după o oră, terminară; înainte de a se urca în aeroplan mai făcură câțiva pași spre a se desmorți și deslegară caii și catârii pe cari voiau să-i gonească în direcția Mozambicului, când unul din cai necheză puternic.

Cei doi cercetași tresăriră și rămaseră nemișcați în umbra aeroplanului.

— Atenție! zise Raimond, e prima oară când unul din cai nechează. Trebue să fie ceva.

Și scoase revolverul din teaca atârnată la brâu. Marius îl imită. Calul necheză din nou întorcând capul spre sud.

— Poate că e vre-un leu sau vre-un jaguar...

— Să așteptăm.

Și cei doi cercetași așteptară puțin cam îngrijorați... Ar fi putut sări în aeroplan și porni imediat, dar acea senzație specială pe care o dă în noapte pericolul îi ținu pe loc. Cercetau cu privirile întunericul abia luminat de slaba licărire a stelelor și deodată Raimond, care avea niște adevărați ochi de pisică, distinse două umbre, care se strecurau printre frunzișul arborilor.

— Colo! zise Marius.

— Nu te mișca, răspunse Raimond. Sunt oameni.

— Sălbateci, desigur. Ce facem?

— Așteptăm. Și dacă ne atacă îi doborâm.

Dar când cele două umbre fură la distanță de douăzeci de metri, Raimond șopti:

— Nu sunt sălbateci, sunt bandiți. Am distins forma căștii coloniale a lui Walters.

— O! dar atunci... dar cum au venit? Atunci tragem?

— Da. Marius tragem. Trebue să tragem înainte ca ei să ne vadă, căci de nu, suntem pierduți. Și, în noapte răsună o dublă detunătură, urmată imediat de un urlet de durere. Una din cele două forme negre se lăsă la pământ pe când cealaltă făcu un salt îndărătul unui arbore, de unde în acelaș timp, țâșniră trei fulgere de lumină. Alte două porniră o clipă mai târziu din spre forma rămasă la pământ.

Dar gloanțele se loviră de peretele de metal al aeroplanului iar cei doi cercetași, într'un singur gând săriseră înapoia

arborilor, ce se găseau la doi pași de ei. De aci, Raimond, ochi forma care rămăsese în picioare și trase. Omul scoase un geamăt și se prăbuși. Marius trăsese și el asupra celui rămas jos. Urmă o tăcere lungă. Banditii nu mai trăgeau nici nu se mai mișcau.

— Au murit, zise Marius.

Cu pași repezi cei doi tineri se îndreptară spre cele două corpuri întinse pe nisip la o distanță de un metru unul de altul. Dar, deodată unul din cei doi oameni întinși la pământ se mișcă și întinse un braț. Raimond ar fi fost ucis, dacă n'ar fi văzut mișcarea și ar fi rămas pe loc, dar el prinsese de veste și sărise într'o parte. Glonțul îi șuieră la ureche, dar banditul nu mai avu vreme să mai tragă căci Marius îi zdrobi craniul cu un glonț.

Și când, la lumina lămpii electrice, cei doi cercetași recunoscură cadavrele lui Walters și Colmar, ei se întrebară uimiți, cum putuseră acești doi oameni să-i ajungă din urmă numai după douăzeci și patru de ore când ei plecaseră călări și dânșii veniseră pe jos...

— Au alergat, spuse Marius. Dsigur că n'au făcut decât popasuri de câteva minute. Banditii ăștia de prin savane și păduri sunt de o rezistență excepțională. Dar, asta nu importă. Principalul e că am scăpat de ei. Și când te gândești, că nu vom ști niciodată ce urzeau împotriva noastră.

— Ce are aface ! Oricum ar fi... au sosit prea târziu.

— Haidem acum să pornim. Dar, mai întâi să dăm drumul dobitoacelor. Un minut după aceea, caii și catârii dispăreau în fugă spre sud.

Marius și Raimond săriră în nacelă și pe când acesta își lua locul la volan, Marius se așeză în scaunul alăturat, pe când scaunul din spate, care era al lui Jan Bart, rămase gol.

— Gata ?

— Gata !

— Atunci, cu Dumnezeu înainte !

Raimond apăsă pe pârghia, care pune în mișcare elicea și care, în mod automat aprindea motorul. Raimond demară, elicea se învârti mai repede și hidroavionul alunecă pe roate îndreptându-se spre mare. In momentul în care roatele atingeau apa, Raimond manevră pârghia de adâncime și Aerocul își luă ușor zborul. După un viraj elegant, frumoasa pasăre se îndreptă spre vest în direcția arătată de Jan Bart în biletul scris cu sânge. Dar pe când zburau spre locul, unde presupuneau că se găsește satul sălbatecilor, cei doi prieteni se întrebau cu inima strânsă, dacă vor mai găsi pe camaradul lor în viață, sau doar un cadavru oribil mutilat.

CEI TREI CERCETAŞI

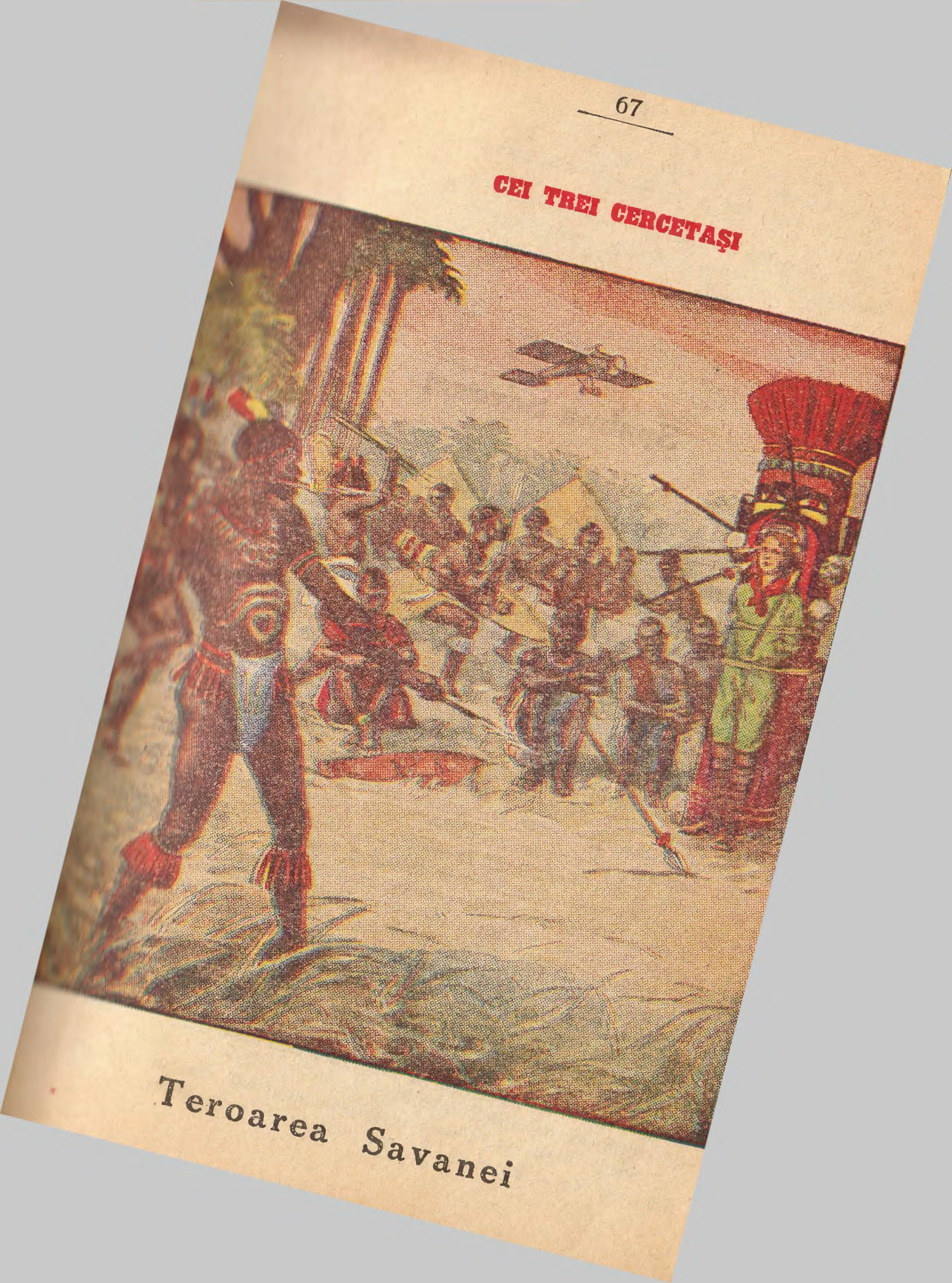

Teroarea Savanei

Spaima Savanei

CAPITOLUL I

Prizonierul Makuașilor

In Africa Sud-Orientală, se întinde pe o distanță de 2400 chilometri dealungul Oceanului indian colonia portugheză a Africei orientale.

Acest vast ținut, destul de puțin civilizat, e locuit în afară de puținii albi, care cultivă pământul și de funcționarii administrativi împreună cu soldații, cari fac paza, de nenumărate triburi de negri, împărțiți în diverse sate răspândite prin văi și șesuri, dintre care mare parte sunt acoperite de păduri virgine și savane.

Indigenii, prea puțin agricultori dar, în schimb, mari vânători, sunt destul de pașnici, dacă nu sunt provocați. Ei sunt chiar stăpâniți și terorizați de alte triburi, din regiunile Zambezului și care fac parte din marea rassă a Makuașilor. Acest trib, împărțit în diverse trupe războinice, care trăesc numai din vânat și din prădăciuni, profită de incuria portughezilor și circulă ca în țară cucerită prin întreaga Rodezie.

Makuașii sunt înalți de statură, muschiuloși și nu poartă drept îmbrăcăminte de cât o fâșie de pânză în jurul coapselor. Sunt înarmați cu arcuri, săgeți și măciuci plumbuite pe care le mânuesc cu o îndemânare înspăimântătoare.

Dar, fiindcă n'au decât două sau trei puști de fiecare bandă, le e foarte frică de armele de foc. Ei sunt foarte feroci, și la ospățurile lor mănâncă adesea carne omenească.

Au un rege, care trăește într'o regiune sălbatecă și muntoasă spre est de Muembe la șase sute chilometri, în interior, de stația portugheză Zumbo.

Satul fortificat în care se găsește „curtea" acestui rege se numește Kossinko și de aci pornesc trupele de Makuasi care

„se duc să prade satele indigenilor. Apoi ele se înapoiază cu prăzile și prizonierii lor la Kossinko, unde au loc serbări sângeroase, în timpul cărora jumătate din prizonieri sunt torturați, uciși și devorați.

Una din aceste bande era condusă de fiul regelui, tânărul Loando, care prin faptele sale își câștigase porecla de „Spaima Bavanci".

Acest Loando, care avea vreo douăzeci și cinci de ani, petrecuse mai mult timp în colonia Capului, unde învățase să înduluge ceva englezește și să bea, dar fără a se civiliza. Întorcându-se acasă Loando întoarse spatele civilizației și reluă viața sălbatecă, căci din timpul șederii sale printre albi nu rămăsese de cât o nemărginită ură pentru aceștia.

Mare de statură și bine croit, cu chipul oribil tatuat, brutal și crud, mai ales când bea din acel alcool pe care Makuașii îl extrag din anumite fructe.

Deci, într'o frumoasă după amiazi el sta bând și fumând, în pragul casei sale, care ocupa centrul satului, locuit de banda sa. În jurul său femeile și prizonierii, forfoteau, ocupându-se de diverse treburi casnice. Ceilalți oameni, așezați la umbră își ascuțiau lăncile. Alții făceau de gardă, rezemați de [illegible]ior bate terminate cu măciuci plumbuite.

Deodată răsunară în pădurea învecinată sunetele de tam-tam, întrerupte de strigătele ascuțite ale oamenilor. Loando nu se mișcă, dar ceilalți alergând din toate părțile, începură să strige și să gesticuleze făcând un zgomot infernal.

Acest zgomot se transformă în frenezie, când se ivi din pădure o ceată de vreo două sute de sălbateci, precedați de patru makuași înalți, cari duceau un fel de scaun făcut din ramuri, în cari se afla un prizonier legat de mâini și de picioare, îmbrăcat cu o uniformă verzuie și având pe cap o pălărie de pâslă cu margini late. Acest prizonier era un alb !

Loando, cu o exclamație guturală, urmată de o înjurătură englezească, lăsă să-i cadă pipa și se sculă brusc în picioare, Un prizonier alb! era prima oară când fiul regelui avea , unul în mână.

Ceata negrilor se opri în spațiul pătrat din fața casei și a umbrelei sub care se adăpostea Loando. Prizonierul alb era în adevăr ciudat. El era extrem de tânăr și chipul său, slăbit, exprima oboseală și suferință, dar privirea ochilor săi extraordinar de limpezi era mândră și se fixa fără teamă asupra lui Loando. Părea că nici n'aude sălbatecile strigăte de bucurie și înspăimântătoarele urlete de ură pe care le scoteau dindărătul bărbaților, femeile makuașe.

Deodată Loando se sculă și făcând un gest puse capăt acelui zgomot infernal. Apoi un negru esi din rânduri și înaintând

vorbi îndelung în limba indigenă. Povestea desigur peripețiile capturării prizonierului alb.

Loando, stând pe un trunchi de arbore sub umbrelă, făcu un gest și purtătorii scaunului îl puseră jos.

Prizonierul și șeful makua se priviră o clipă, apoi, brusc, Loando întrebă într'o englezească foarte corectă, dar ciudat accentuată.

— Înțelegi limba engleză ?

— După cum poți auzi, o înțeleg și o vorbesc.

— Bine, zise șeful cu un zâmbet oribil.

Apoi reluă :

— Omul acesta mi-a povestit că erai pe plajă cu alți doi camarazi și că după ce au ucis doi din oamenii mei, tovarășii tăi au fugit, și tu ai rămas prizonier. Iar tu, după ce ai omorît pe șeful trupei ai ispitit cu promisiunea de a-i da arma ta pe cel de al doilea șef. El te proteja, voia să învețe să se servească de arma ta și apoi să fugă poate cu tine. Dar credincioșii mei au ucis pe acel trădător și tu ești aci. Răspunde, din ce țară ești ?

— Din Italia.

— Câți ani ai ?

— Cincisprezece ani.

— Oho ! și tovarășii tăi, cari au fugit ?

— Un an mai mult de cât mine.

— Ce căutați atât de departe de țara voastră ?

Prizonierul dete din umeri, dar după o scurtă ezitare zise:

— Veneam din spre nord și ne duceam la Mozambic. Știi ce sunt cercetașii ?

— Nu, zise Loando.

— Ei bine, sunt băeți și tineri cari, în orice țară, duc de bună voe felul de viață pe care l-ar trăi dacă ar fi soldați, în timp de război. Tovarășii mei și cu mine suntem cercetași italieni.

— Aha ! Și ce faceți atât de departe de țara voastră ?

Prizonierul ezită iarăși și cu un ton de profund dispreț, răspunse :

— Dacă ți-aș spune, poate că n'ai înțelege. Dacă înțelegi, aș face o greșală spunându-ți. Deci refuz a-ți spune.

— Refuzi ? exclamă celălalt mai mult uimit de cât furios.

— Da.

Loando scrâșni din dinți și cu chipul schimonosit de furie, strigă :

— Te voi tortura.

— Potolește-ți furia, domnule sălbatec, cu aere de civilizat, îl întrerupse prizonierul cu o liniște batiocoritoare. De geaba te înfurii. Știi ce un genovez ?

— Un genovez ? Nu !

Ei bine, în italienește, un genovez înseamnă un încăpățânat! Înțelegi? Am spus că refuz și fiindcă sunt genovez mă țin de cuvânt.

Urmă o tăcere. Apoi șeful reluându-și aerul demn întrebă:

— Cum te numești?

De data asta genovezul, izbucni în râs, dar răspunse:

— Ești curios să știi? Poftim, să-ți fac plăcerea! Mă numesc Jan Maria Calega, supranumit Jan Bart, fiindcă în Italia mă pregăteam să intru la școala navală.

Loando, întrebă iarăși:

— Și cum se numesc camarazii tăi?

— La naiba, zise Jan Bart, râzând, n'am mai văzut un curios de felul ăsta. Deși sunt rănit la picior, nu se stă rău în fotoliul ăsta. Tovarășii mei se numesc Raimond Balsan, roman și Marius Colombo, milanez.

Dacă vreodată te vei duce la Roma, n'ai de cât să întrebi de noi la sediul cercetașilor și toți îți vor spune cine suntem. Și, fără voie, la gândul că acest sălbatec ar putea veni la Roma, Jan Bart izbucni iară în râs.

Dar Loando strigă:

— De vreme ce tovarășii tăi sunt și ei în colonie, voi pune să-i caute și mă voi răzbuna asupra lor de insolențele tale...

Jan Bart, deveni grav și zise cu dispreț:

— Bravo, văd că ești o canalie fără pereche. Cât pentru tovarășii mei, cred că la ora asta sunt în posesia unui lucru, care îi va face să fie mai puternici de cât tine, tinere macac. Dar acum, basta! Am spus că nu voi mai vorbi și mă voi ține de cuvânt.

Și tânărul cercetaș, stând pe scaunul lui ca un rege pe tron, strânse buzele, încrucișă brațele și privi pe Loando țintă. Urmă o tăcere lungă apoi tânărul șef se sculă și vorbi în limba sa. Cei patru purtători, ridicară scaunul și îl ținură câteva secunde nemișcat pe când Loando zicea:

— Timp de șase zile vei fi îngrijit, hrănit și bine păzit. Și a șaptea zi, după ce luna plină va fi lucit o noapte întreagă pe cer, vei fi sacrificat zeilor noștri. Legat de stâlpul de tortură, vei vedea pe oamenii mei executând dansul sulițelor și vei simți pe femeile mele înțepându-te cu acele lor. Vei trece prin proba scorpiilor, a furnicilor și a focului și însfârșit vei fi tăiat bucățele. Și terminând zise, râzând sinistru:

— Vom vedea atunci dacă și carnea unui genovez e tot atât de tare cum îi e capul.

Și porunci ca prizonierul să fie dus în casă spre a fi îngrijit de femei și pus în stare de a suporta fără a muri prea repede diversele chinuri ce-l așteptau.

CAPITOLUL II

Urletul sirenei

Tocmai fiindcă şeful Makua cunoştea bine limba engleză, — ceeace dovedea că sălbaticul era în curent cu multe lucruri din lumea civilizată, Jan Maria Callega, zis Jan Bart, se ferise să-i spuie mai mult.

Căci dacă i-ar fi spus că el şi tovarăşii săi plecaseră din Italia cu aeroplanul, ca să câştige, trecând peste Atlantic, un premiu de cinci milioane de franci promişi de Carnegie, dacă ar fi spus că, în urma stricării busolei, aeroplanul zburase în sens opus direcţiei voite de dânşii şi aterizase pe plaja Africei orientale portugheze, dacă ar fi spus că tovarăşii săi, Raimond şi Marius, după ce demontaseră aeroplanul îl ascunseseră în nisip şi în pădure şi se duseseră să caute benzină, pe când el căzuse prizonier al bandei de makuaşi, dacă ar fi spus, însfârşit, că avea speranţa nestrămutată că Raimond şi Marius, după ce vor remonta aeroplanul vor veni să-l salveze, mulţumită indicaţiilor pe cari el însuşi le scrisese cu sângele din rană pe o bucăţică de hârtie pe care o îngropase apoi pe jumătate în nisip în locul unde se găsea aeroplanul, dacă ar fi spus toate astea, desigur că şeful ar fi făcut tot posibilul ca să întindă o cursă lui Raimond şi lui Marius şi mai sigur încă l-ar fi torturat pe el şi l-ar fi ucis înainte de sosirea aeroplanului.

Deci, nu spusese nimic, fiindcă aşa îi dictase prudenţa.

Şi în coliba în care fusese închis, el se gândea că făcuse bine că tăcuse, dar în acelaş timp se întreba cu îngrijorare, dacă prietenii săi reuşiseră să execute toate punctele planului ce stabiliseră la despărţire. Cât despre salvara sa, ea îi părea mai mult decât sigură, dacă Raimond şi Marius soseau la timp cu aeroplanul. Făcându-şi calculele, îşi zise că cei doi camarazi trebuiau să fie în dimineaţa aceea la Mozambic. In şase zile ei trebuiau să se înapoieze să remonteze maşina şi să sosească.

Şeful Makua îi spusese că va fi torturat a şaptea zi la răsăritul soarelui, deci dacă cei doi prieteni întârziau cu 24 de ore, era pierdut.

Şi cu un oftat adânc, Jan Bart îşi zise :

— O ! cum aş voi să ştiu unde se găsesc în momentul ăsta Raimond şi Marius ! Dacă totul a mers bine până acum, trebuie să fie la Mozambic.

Jan Bart nu se înşela. Ceilalţi doi cercetaşi plecaseră chiar în seara aceea din Mozambic călări şi cu catârii cari transportau benzina.

După diverse peripeţii dramatice, în care adeseori văzură

moartea cu ochii, Raimond și Marius ajunsera în locul un[de] ascunseseră aeroplanul demontat. Remontară aparatul și g[ă]sind biletul lui Jan Bart, plecară în direcția arătată de el, [în] momentul în care zorile începeau să se ivească.

Pe bordul „Aeroc"-ului care zbura fără zgomot, la cin[ci] sute metri și cu o viteză de o sută kilometri pe oră, Raimon[d] ședea la volan pe când Marius, inspecta pământul printr'u[n] ochian și Raimond spuse :

— Cu viteza cu care zburăm, dacă calculele lui Jan Ba[rt] sunt exacte, atunci vom ajunge în cel mult trei sferturi de o[ră] la locul, unde se află satul makuașilor...

— Să nu uităm, zise Marius, că în biletul lui, Jan Bart n[u] spune precis că satul e situat în mijlocul unei savane destul d[e] vaste, înconjurată de pădure. Pentru un moment însă, nu vă[d] încă nimic.

Și zburau în eterul pur, străbătut de primele raze ale soa[re]lui. Aerul era îmbălsămat de parfumurile pădurii. Și singur[ul] sgomot în mijlocul naturii încă adormite, era zbârnâitul, uș[or] al motorului și al elicei.

Dar, după trei ore de zbor, nedescoperind nici un sat, ce[i] doi tineri începură să fie îngrijorați.

— Mă tem, zise Marius că Jan Bart s'a înșelat în calculel[e] sale. Ar fi bine să ne ridicăm mai sus, ca să cuprindem cu privi[rea] un spațiu mai vast.

— Ai dreptate, zise Raimond și manevrând pârghia de înăl[ț]ime făcu ca aparatul să se ridice la o mie de metri.

Și pe când aeroplanul se înălța mereu, Marius strigă :

— Ascultă ! Jan Bart nu ne va putea auzi, dacă e închis undeva. Așa că ar trebui să facem să fluere sirena.

— Și eu aveam aceeași idee zise Raimond.

Marius Colambo apăsă pe pârghia, care făcea să răsune puternica sirenă și în văzduhul liniștit izbucniră deodată acele sunete sonore, care făceau să tremure de spaimă sutele de păsări de pradă, care la ora aceia matinală umpleau crăcile arborilor de jos.

CAPITOLUL III

Stâlpul de tortură

In satul makuașilor nimeni nu dormise în noaptea aceea. Conform unei tradiții transmise din generație în generație, makuașii adorau luna și soarele. In fiecare lună, în ultima noapte cu lună plină, petreceau prosternându-se și dansând pe rând, sau cântând cântece sălbatice.

Când luna pălea la primele licărrri ale soarelui, makuașii tăceau : atunci sărbătoarea lunii, sărbătoarea pașnică, se sfâr-

sea și începea aceea a soarelui, sărbătoare războinică și sângeroasă.

Atunci prizonierii din cursul lunii și destinați sacrificiului erau scoși din colibele unde fuseră ținuți și hrăniți ca să se îngrașe și erau duși la stâlpul de tortură, ridicat în ajun în mijlocul spațiului pătrat, care se întindea în fața casei șefului.

Deci, în dimineața aceea, riturile fură îndeplinite cu și mai mare solemnitate, de oarece pentru prima oară de secole, era vorba să fie torturat un om alb. Această victimă de seamă, trebuia așezată între vreo doisprezece cafri, capturați într'o recentă expediție spre sud. E lesne de închipuit că deși nu adora luna, nici Jan Bart nu dormise în noaptea aceea. In loc să refuze mâncarea copioasă și substanțială ce i se servea regulat, el mâncase zicându-și că, în ziua sacrificiului trebuia să aibă putere.

Pe de altă parte nu-i lipsise nici exercițiul în timpul acelor zile de așteptare de oarece dimineața și seara, i se permisese să se plimbe prin sat și prin savană. Ce e dreptt, era legat cu niște liane lungi ale căror capete le țineau doi negri și mai era tot timpul escortat de alți doi makuași, înarmați cu lănci, dar, oricum se putea mișca, dacă nu putea fugi.

De altminteri, Jan Bart, nu dispera și, cu încăpățânarea lui de ligur își zicea :

— Sau, Raimond și Marius nu sosesc la timp și atunci sunt pierdut, dar, în cazul acesta, sacrificiul meu nu va fi în zadar, căci ei vor putea scăpa de makuași și porni imediat spre New-York, câștigând astfel premiul ; sau Raimond și cu Marius sosesc la timp și mă eliberează și, în cazul ăsta, toate vor merge și mai bine...

Totuși, dimineața, când ușa colibei se deschise și văzu intrând doi makuași, cari luându-l de braț îl duseră în fața lui Loando, așezat sub umbrelă și ținând între genuchi o pușcă de cel mai nou model, Jan Bart simți că i se stinge ultima licărire de speranță.

Căci Loando îi zise :

— A sosit momentul Jan Bart ! Intoarce-te și privește stâlpul de colo. E singurul rămas neocupat între ceilalți douisprezece de cari sunt legați acei mizerabili cafri. Il vezi ? Ți-e destinat ție. E înalt și solid. Vei fi legat de el și de acolo vei asista la moartea repede a celor doisprezece cafri... Apoi, vei asista la propria ta moarte, care va fi mai înceată, căci tortura ta va începe în clipa în care prima rază de soare, trecând peste arborii pădurii, va străluci deasupra savanei și-ți va lumina fruntea și nu se va sfârși de cât când soarele, la amiazi, va cădea drept pe capul tău. Ce-ai de spus ?

Tânărul cercetaș era să răspundă cu un cuvânt dispreți-

tor, când un zgomot ciudat, îi opri vorbele pe buze, un zgomot care venea din adâncimile firmamentului, un zgomot care făcu pe toți să ridice capetele, o voce însfârșit, pe care numai Jan Bart o cunoștea...

Tresări violent. Un glas lăuntric îi strigă :

-- E „Aeroc"-ul !

Dar, se stăpâni la timp. Și în aer, se auzea mereu acel zgomot, neînțeles și sinistru pentru makuași, îmbucurător și triumfal pentru Jan Bart. Totuși intensitatea lui se micșora.

— Aeroc se depărtează, se gândi Jan Bart.

Dar nu pierdu speranța.

— Desigur, că se vor întoarce, își zise el. Ei mă caută și îmi dau de veste că au sosit. Dar, deoarece toți privesc în aer trebuie să ridic și eu capul și să am aerul uimit.

Și luându-și un aer de uimire se uită și el în sus. Pe imensa boltă a cerului nu se vedea nimic.

— E desigur ori prea sus, sau prea jos la orizont, își zise Jan Bart. Poate că boarea luminoasă a dimineței îl maschează sau că arborii pădurii îl ascund. Se depărtează...

Intr'adevăr acele mugete aeriene deveneau din ce în ce mai slabe, până ce nu se mai auziră.

Câteva minute încă toți priviră și ascultară, dar în zadar.

Atunci, un bătrân negru, care ședea cu picioarele încrucișate pe o piele de jaguar, în fața unei grămezi de șerpi se sculă brusc, cu brațele ridicate. Era magul tribului. El urlă ceva cu glas furios. La acel urlet cei doisprezece șerpi se desnodară, se întinseră spre dânsul, urcându-i-se pe picioare și i se încolăciră în jurul gâtului și al brațelor.

Și de câteori magul își întrerupea urletele ca să respire, toți bărbații și femeile adunați în jurul celor treisprezece stâlpi și al umbrelei lui Loando, scoteau strigăte ascuțite agitând săgețile și lăncile.

Loando, nepăsător și neclintit privea cu ochii injectați, de sânge spre prizonierul alb.

Magul se lăsă iarăși la pământ cu picioarele încrucișate. Șerpii se descolăciră și alunecând dealungul corpului gol se grămădiră iarăși la picioarele lui.

Atunci se făcu o tăcere adâncă și în mijlocul ei Loando zise :

— Tinere alb, magul a recunoscut glasul zeului soare, care de veacuri nu se mai auzise. Azi, zeul soare ne mulțumește că-i dăm ca jertfă un alb.

Făcu un gest și doi makuași apucând cu brutalitate pe Jan Bart îl târâră spre stâlpul din mijloc de care 'l legară de la gât până la glesne cu o liană groasă. In acelas timp o rază de soare

ișnind dintr'un punct de foc ce se ivea la orizont, polei părul ercetașului.

Loando ridică brațele, strigă un ordin și masacrul cafrilor ncepu. Nu ținu mult. Doisprezece makuași se așezară în fața elor doisprezece cafri și la un strigăt gutural al șefului, le drobiră capetele cu măciucile lor plumbuite. Sângele se răsândi în valuri, creerii țâșniră și cei doisprezece cafri, — orile trofee, — rămaseră în picioare, legați de stâlpi. După aeastă execuție în massă, cinci sau șase sute de glasuri urlară e bucurie. Din acel moment bărbați și femei se transformară n fiare. Tremurând de oroare și de milă, dar nepăsător în apatență Jan Bart își zicea că viața lui atârna de un fir de păr.

La un gest al lui Loando, blestemele sălbaticilor încetară rusc și în cinstea prizonierului, începu dansul sulițelor, exeutat de bărbați pe când femeile își arătau între ele lungile ace le aloes, care trebuia să le servească la dansul spinilor.

Stâlpul de care era legat Jan Bart era destul de lat și depărea deoparte și de alta spinarea cercetașului, care era îmbrăcat cu costumul său complect și cu pălăria pe cap, tradiția ceând ca prizonierul să fie torturat așa cum fusese prins. Dacă ra îmbrăcat supliciul focului devenea și mai teribil de oarece hainele îi ardeau încetul cu încetul, prelungindu-i suferința.

Deci, stâlpul era nu numai mai lat, dar și mult mai înalt le cât cercetașul, ceeace era necesar pentru ca dansul sulițeor să se execute cu toate figurile tradiționale.

Și iată cum se desfășura acest dans. Unul câte unul bărbații mai mari de 21 de ani eșiră din rândurile mulțimii. Fiecare avea în mână o suliță și pornind prin flanc câte unul, făcură înconjurul semicercului format de cei treisprezece stâlpi. Stâlpul lui Jan Bart era al șaptelea, la mijloc.

In fața fiecărui cadavru de cafru, makuașii se opreau, unul după altul și făcând zece plecăciuni și tot atâtea sărituri, împlântau sulițele în pieptul fiecărui cadavru.

Unii porneau din dreapta și ceilalți din stânga. Așa că întâlnindu-se în fața prizonierului alb, makuașii dansau un minut cu pași lenți și de la o distanță de vreo zece metri asvârlind sulițele în stâlp, le împlântau în jurul capului și corpului prizonierului.

Vai de acela, a cărui suliță ar fi lovit în așa mod încât să taie una din liane, care lega pe prizonier ! El ar fi fost imediat condus la Loando, care i-ar fi împlântat pumnalul său de fabricație engleză în gâtlej, spre a-l pedepsi pentru neîndemânarea sa.

Dar, așa ceva nu se putea întâmpla, de oarece toți erau, de copii, obișnuiți cu acel joc și ambiția lor era să nu dea greș.

Pe când Jan Bart fără să clipească vedea venind spre el

lamele strălucitoare, ce se înfigeau în jurul corpului și al capului sau cu lungi vibrații, el își spunea cu îngrijorare :

— Se vor întoarce oare ?...

Dar, deodată toți se opriră și inima cercetașului bătu cu violență : mugetul sirenei aeroplanului răsună din nou în văzduh !

CAPITOLUL IV

Curaj Jan Bart !

Și ceeace se întâmplă atunci fu fulgerător și formidabil. La primul urlet al sirenei, dansatorii se opriseră brusc și ridicaseră toți capul spre cer.

Cât despre Loando, probabil, că nu împărtășea superstițiile fraților săi, căci în timpul ședерii sale în colonia engleză, auzise atât sirenele vapoarelor cât și trompele automobilelor... Totuși, ridică ochii uimit că auzea venind din cer sunetul unei sirene de vapor, sau al unei trompe de automobil.

In aceeași clipă toți, bărbați, femei și copii, magul, șeful și prizonierul văzură aeroplanul.

Cobora în spirală cu repeziciune fulgerătoare și cu mugete ce zguduiau văzduhul.

Văzând acea pasăre colosală, makuașii nu ezitară o clipă; vibrațiile și sclipirea elicei, care se învârtea în bătaia soarelui, le sugeră ideea că însăși zeul Soare se scoborîse la dânșii pe aripile vreunei păsări venite din regiunile înspăimântătoare, de dincolo de moarte!

Se văzură trăsniți, nimiciți. Și îngroziți, cu ochii închiși se trântiră la pământ, unde rămaseră nemișcați. Până și magul se prăbușise în mijlocul șerpilor lui. Numai Loando rămăsese în picioare. Cu carabina în mână, hipnotizat, nemișcat asemenea unei statui, privea aeroplanul cu ochii holbați. In colonia Capului auzise adesea vorbindu-se de aeroplane și de aviatori dar nu-i văzuse de cât în fotografie, prin ziare.

Privindu-l pe acela, care părea că vine spre dânsul pierdu noțiunea lucrurilor. In schimb Jan Bart nu-și pierduse prezența de spirit.

Ultimul makuaș, asvârlind sulița în clipa în care răsuna urletul sirenei, de spaimă, greșise ținta astfel că lama tăiase liana, care lega cotul stâng al prizonierului, rupând în acelaș timp și carnea de deasupra umărului; dar Jan Bart nu simți tăietura și nu văzu sângele. Nu văzu de cât liana ruptă și își simț brațul liber. Cu o mână sigură apucă sulița rău înfiptă o smulse și cu cinci lovituri repezi, tăiă lianele care-l legau la brațul drept, la șolduri, la genuchi, la glesne.

In acelaș timp auzea o voce voioasă strigându-i :

— Curaj ! Jan Bart !

Ridică ochii și văzu aeroplanul care se lăsa repede, atingând aproape acoperișurile caselor.

Un gând îi fulgeră prin minte :

— Dar nu pot ateriza aci ! Cum o să facă ? Și ceeace văzu fu răspunsul. Din nacela aeroplanului atârnau două frânghii, la capul cărora erau prinși doi colaci Jan Bart nu avu timp să reflecteze :

— Curaj ! curaj ! îi strigă o voce.

Cercetașul văzu venind spre el aeroplanul, frânghiile, colacii. Cu un salt se depărtă de stâlp și cu capul plecat intră într-unul din colaci, care trecea la un metru de pământ. Trecu atât de repede, încât nu-și putu stăpâni un strigăt de durere, simțindu-se smuls cu atâta violență... dar, instinctiv, brațele i se agățară de colac, care îi strivea pieptul sufocându-l Îi se păru că ceva îi biciuia puternic picioarele. Ochii i se împăienjinară.. Horhăi, se simți apucat de umeri, auzi două detunături și leșină, zicându-și cu o ultimă licărire de inteligență.

— Dau drumul ! o să cad... sunt pierdut... Adio !

CAPITOLUL V

Carabina și cei doisprezece șerpi

Și Loando?

Era prea inteligent ca să nu recunoască imediat un aeroplan și ca să se se lase cuprins de acea teroare superstițioasă, care doborîse pe oamenii săi.

Și atenția sa era atâ de acaparată de aparat, încât nici nu observă ceeace făcea prizonierul alb. Nu-și da seama ce erau acele cercuri albe, care atârnau din aeroplan la capătul frânghiilor. Dar, deodată, când pasărea mecanică nu mai era de cât la douăzeci de metri de stâlp, văzu pe Jan Bart, liber, fugind cu brațele ridicate.

Scoase un strigăt și instinctiv, întinse carabina. Dar, înainte de a fi putut lua o hotărâre, prizonierul intrase până la jumătatea corpului într'unul din acele cercuri și aeroplanul se ridică din nou, târând pe Jan Bart, îndoit de la mijloc.

O înjurătură englezească eși de pe buzele lui Loando, care propti arma la umăr și trase două focuri. Apoi, nu mai văzu nici pe Jan Bart, nici colacul.

Înțelese că aviatorii trăseseră în nacelă pe prizonier, după ce-l răpiseră cu atâta repeziciune și ingeniozitate. Atunci, tremurând de admirație pentru minunata lovitură, dar și de ură și de furie, urmări cu ochii acea fugă aeriană.

După o clipă de nemișcare îi veni o idee bruscă. Străbătu în goană savana și ajunse într'o clipă, la unul din acei cocotieri colosal de înalți, cari se ridică drept spre cer și cu o agilitate uimitoare se cățără până în vârf. De ce această ascnsiune? Spera poate să se apropie de aeroplanul, care se depărta? Nu, așa ceva nu i-ar fi trecut prin minte. Dar cu o clipă înainte observase că aeroplanul, după ce se înălțase sus de tot, zbura pe deasupra pădurii, coborând puțin câte puțin.

Douăzeci de secunde de înălțare, patruzeci de secunde de scoborîre destul de perceptibilă, fură deajuns spre a face să se nască în spiritul vioi al negrului, următorul gând:

— Poate că se va scoborî undeva... Vreau să văd unde! Și de aceea alergase și se cățărase în vârful cocotieruli. Ajunse tocmai în clipa în care aeroplanul, dispărea, — scoborând mereu, — îndărătul pădurii virgine, spre sud.

— Aha! își zise el. Dacă se lasă într'acolo, se va scoborî de sigur în savana Izvorului viu. Am văzut doi oameni în aeroplan... A! dac'aș putea lua trei prizonieri! Se scoborî și alergând spre casă, își și făcu în minte planul. Bătu brusc pe umeri pe magul, care sta încă nemișcat cu fața la pământ și îi zise repede în englezește:

— Matao, nu tremura ca o femee. Când te-am învățat limba engleză ca să pot vorbi cu tine, fără a fi înțeles de acești oameni încă sălbateci, am crezut că te voi face să pierzi superstițiile makuașilor. Ce fel ? crezi și tu că soarele s'a scoborît pe pământ pe aripile unei păsări? Sau că soarele vorbește? Hai, să lăsăm gluma ! Scoală-te. Ia-ți șerpii. Prizonierul a fugit.

— L'am văzut! răspunse bătrânul, ridicându-se. Dar, ce era să fac? Nu era mai bine să mă prostern și eu? Atâta timp cât makuașii vor crede în ființe misterioase și atot puternice care populează văzduhul, tatăll tău, tu și eu vom putea guverna fără frică, după bunul nostru plac.

— Bravo, Matao, te recunosc acum. Să lăsăm pe oamenii noștri să se prosterne cât or vrea și să se ridice singuri.. Iar noi, haidem. Ia-ți șerpii. Ești gata?

— Sunt gata!

Matao, avea zece șerpi încolăciți în jurul pieptului, iar ceilalți doi îi atârnau la gât.

Loando intră în casă și eși deacolo peste un minut cu o centură cu cartușe pe care și-o încinse la brâu. Apoi, luându-și carabina zise, depărtându-se în grabă:

— Haidem! Cred că pasărea mecanică s'a scoborît pe pământ și dacă nu mă 'nșel trebuie să se fi așezat în mica savană dela Izvorul viu. Eu am carabina și tu șerpii tăi... Înțelegi Matao?

— Te înțeleg Loando. Șerpii mei mă ascultă mai bine chiar

de cât te ascultă pe tine gloanțele. Și veninul lor dă un somn, care durează mai multe ore. Adormind pe neașteptate, cei trei albi ar putea să se deștepte legați de stâlpii de tortură...

— Chiar așa, Matao! Și în cazul ăsta, pasărea mecanică ar fi a noastră. Nu voi ști să mă servesc de ea. Dar, voi spune că Soarele mi-a dat-o spre a-mi proteja tribul. Tot vorbind, ei străbătuseră savana. Se afundară apoi în pădure și o luară în fugă pe o potecă făcută de fiare.

CAPITOLUL VI

Motorul nu funcționează

In timpul acesta, pe bordul Aeroc-ului, condus cu îndemânare și sânge rece, Marius se ocupa numai de Jan Bart. El purta brațul stâng în eșarfă din cauză că fusese rănit într'o aventură precedentă, dar avusese grijă să treacă printr'un scripete fixat de spătarul unuia din scaune, frânghia de care era legat colacul de salvare de care se agățase Jan Bart. Așa că putuse trage pe prietenul său singur, fără ajutorul nimănui. Iar, când corpul acestuia ajunse în flancul nacelei, Marius legă repede frânghia de spătarul scaunului, se aplecă și apucând pe Jan Bart de spatele hainei îl trase cu toată puterea și-l așeză deadreptul pe scaunul dinapoi. Atunci, constată c ăprietenul său era leșinat și că era rănit la brațul stâng. Mulțumită îngrijirilor date și aerului rece, produs de rapiditatea zborului, Jan Bart își veni iute în fire.

Zâmbi și întinzând mâna lui Marius îi spuse:

— Voi doi m'ați salvat! Era să fiu tăiat bucățele și ars.

— Lasă, o să ne povestești mai târziu, zise Marius, râzând de bucurie. Ah! Jan Bart, ne era așa de frică să nu sosim prea târziu. Dar, ești rănit...

— O simplă tăietură de suliță.

— Stai să văd... Câteodată rănile astea sunt primejdioase. Dar rana de la picior?

— Vindecată! M'au îngrijit sălbatecii.. ce e drept, ca să mănânce o bucățică mai bună !... Și Jan Bart se porni pe râs.

Marius, scoase din caseta cu medicamente cele necesare pentru pansament și după ce îi spălă rana cu apă oxigenată îi puse tinctură de iod și îl legă cu un bandaj.

— Dar și tu ești rănit, observă Jan Bart.

— Am fost lovit de un glonț, pe când ne întorceam de la Mozambic. Iți voi povesti altădată. Era să nu te mai vedem nici pe tine, nici aeroplanul. Dar, însfârșit suntem afară din pericol... Stai, să-ți leg și ție brațul de gât.

Și luându-i basmaua de mătase de la gât îi făcu din ea o

cârfă pentru brațul rănit. Atunci Jan Bart se sculă, se aplecă asupra lui Raimond, care întorcându-se spre dânsul îi zâmbea și trecându-i brațul drept în jurul umerilor, îl îmbrățișă frățește. Apoi îmbrățișă și pe Marius, care răzând fericit, încălecă peste spătarul scaunului și își reluă locul pe care'l ocupase la plecare. Și astfel cei trei cercetași se regăsiră în condițiile în care fuseseră la plecarea din Roma : Raimond și Marius pe scaunele din față și Jan Bart pe cel din spate,,... la o distanță de vreun metru.

Nu trecuseră de cât cinci minute din clipa în care Jan Bart fu îmbarcat în nacelă, atât de repede se succedaseră evenimentele. Prima întrebare a lui Jan Bart dovedi că tânărul genovez se reîntorcea la preocupărle obișnuite :

— Unde mergem acum ?

— La Mogadiscio răspunse Raimond și de acolo vom pleca direct la New-York spre a câștiga premiul Carnegie. Numai că peste câteva momente va trebui să aterizăm... căci motorul nu mai funcționează cum trebue și asta poate fi primejdios.

— E drept! afirmă Marius. Am remontat motorul atât de repede încât nu mă mir dacă ar avea vreun defect.

— Dar, nu putem ateriza deasupra arborilor, zise Jan Bart.

— Am văzut adineaori un spațiu liber, dincolo de pădure și sper că vom putea ateriza acolo.

Dar Jan Bart care sta aplecat, privind în jos, zise, calm:

— Raimond, încearcă de mai fă un salt cât poți mai lung și ia-o ceva mai la dreapta, e un loc foarte larg.

Cu îndemânarea și experiența pe care o căpătase construind și încercând de zeci de ori aeroplanul sub conducerea tatălui său, care-l inventase, Raimond făcu saltul cerut de Jan Bart. Și efectuând o scoborîre în zbor planat, aparatul ateriză într'o câmpie. Roțile cauciucate alunecară pe iarba scurtă și deasă oprindu-se la timp în fața unui bazin natural, plin cu o apă verzuie care se scurgea apoi printr'o albie destul de largă formând un râu al cărui fund era acoperit cu nisip fin și pietre albe.

Cei trei cercetași se apucară imediat să examineze cu deamănuntul toate piesele motorului.

— Nu suntem tocmai așa de departe de satul makuașilor. Să sperăm că sălbatecii aceia ne vor lăsa în pace, zise Raimond, pe când desfăcea un șurub.

— Nu mai e pericol să vie să ne întrerupă, zise Marius, încrezător ca întotdeauna. Dacă i-ai fi văzut cum i-am văzut eu pe toți trântiți la pământ, îngroziți de spaimă, n'aș mai zice că ne vor reîntoarce...

— Era unul în picioare, rectifică, cu gravitate Jan Bart. Unul singur!

— Glumești! obiectă Marius.Dacă nu l-am văzut eu!

— Dar l-am văzut eu, afirmă ligurul. De altminteri îmi pare c'am auzit două detunături înainte de a leșina.

— Da, da, chiar așa confirmă Raimond.

— Uite frate... și eu, zise Marius, amintindu-și.

— Ei bine, zise Jan Bart, erau detunăturile carabinei lui. Acel om rămas în picioare era Loando, șeful bandei, fiul regelui makuașilor. Vorbește englezește mai bine ca mine și cunoaște multe lucruri din civilizația europeană. Nu m'ar mira să cunoască și aeroplanele.

— In orice caz zise Marius, prezența aparatului nostru l-a speriat îndeajuns, de vreme ce trăgând asupra ta și-a greșit de două ori ținta. Și apoi, principalul e că dacă vrea să ne ajungă și n'are decât picioarele, poate să alerge mult și bine.

— Și-apoi, n'are de unde să știe că am aterizat la câțiva chilometri de satul lor, zise Jan Bart. Și cum, în acel moment tocmai desfăcuseră diversele părți care, de obicei ascundeau motorul, cei trei cercetași își concentrară toată atenția spre a descoperi acel defect inperceptibil care împiedica buna funcționare a mecanismului. Dar cu toată priceperea și experiența lor, le trebui nu mai puțin de cinci ore ca să demonteze, să curețe și să remonteze motorul înainte de a găsi defectul. Ca în majoritatea cazurilor, era un defect foarte mic, care, când fu descoperit se putu repara cu ușurință.

— Hai acum să ne spălăm, zise Raimond și să mâncăm ceva, înainte de a pleca la Mogadiscio. Și câteși trei se îndreptară spre râu. Pe când se spălau, întrebară pe Jan Bart la ce distanță erau de Mogadiscio. Ori de câte ori i se punea o întrebare asupra unei distanțe geografice, Jan Bart, nu ezita niciodată. Avea harta „în ochi" o vastă hartă planisferă pe care „o vedea" în cele mai mici amănunte. Și fiindcă vedea din memorie liniile longitudinilor și ale latitudinilor, calcula în gând și putea spune cu o diferență de câțiva chilometri doar, distanța dorită. Așa și acum, după un mic calcul, răspunse :

— Suntem aproximativ la latitudinea Mozambicului. Or, de la Mozambic la Mogadiscio sunt, vreo două mii de chilometri.

— Deci 10 ore de zbor. Dacă facem două sute de chilometri pe oră. Jan Bart, ridică ochii și uitându-se spre cer, zise :

— Nu suntem încă la amiazi. Avem tot timpul să mâncăm ceva. Vom fi la Mogadino mâine în zori.

Cei trei cercetași, cu mâinile curate, scoaseră din nacelă câteva provizii și așezându-se la umbra aripei stângi a aeroplanului, începură să mănânce cu poftă.

CAPITOLUL VII

Șueratul șerpilor și al gloanțelor

Liniștiți, cei trei cercetași ajunseră fiecare la a treia sarcina și la al doilea pesmet, când Raimond, rămase cu gura căscată și cu cuțitașul de care se servea, în aer, părând că ascultă ceva.

Marius și Jan Bart încetară și ei de a mai mânca și întinseră urechile ascultând. In tăcerea apăsătoare se percepeau foarte clar niște șuerături ciudate, cari păreau că se apropie din ce în ce. Din instinct Raimond și Marius, puseră mâna pe revolverele ce le aveau la brâu iar Jan-Bart luă și el revolverul pe care-l găsise în nacelă și de a cărui proveniență nu se mai gândise să întrebe.

Marius șopti :

— Vine din dreapta noastră. Atunci toți trei, fără a se scula, își îndreptară poziția capului, gata să ție piept pericolului ce presimțeau. Jan Bart fu primul care văzu un șarpe, o reptilă de vre-un metru lungime al cărui cap triunghiular se mișca încoace și'ncolo pe iarbă pe când corpul îi ondula. In aceeaș clipă se auzi un alt zgomot asemănător cu scârțâitul unui greere, dar mult mai slab. Jan Bart știu atunci imediat despre ce era vorba și presupuse adevărul, deoarece recunoscu o reptilă asemănătoare cu acelea pe care le mânuia magul makuașilor.

— Șerpi primejdioși, zise el. Să ne sculăm.

— I-am văzut răspunseră ceilalți doi. Dar nu mai erau doi ci cinci, șease...

— Repede, în aeroplan, ordonă Balsan, și câteși trei săriră în nacela care era la trei pași de ei.

Dar deabia se bucurau că scăpaseră de acele scârboase bestii, când auziră o detunătură de armă și o aripă a elicei sbură în în bucățele.

Rămaseră înmărmuriți, dar nu mult timp căci a doua detunătură răsună și pălăria lui Marius căzu în nacelă.

— Ei, la dracu,exclamă, furios Marius.

— Plecați-vă! Plecați-vă le porunci Raimond.

Se plecară repede ascunzându-se în fundul nacelei, iat Raimond și cu Marius, palizi și îngrijorați aruncară o privire cercetătoare prin ferestruile dela parbriz. Jan Bart care era sub scaunul dinapoi, nu putea vedea nimic.

— Nu văd nimic, zise Raimond.

— Nu e nimeni, adăogă Marius.

Dar, Jan Bart, deși nu vedea, auzise în schimb și chemând încet, le zise :

— Raimond, Marius e Loando care a tras. Are o carabină

cu repetiție. Nu înțeleg cum de a venit aci, dar sunt sigur că e el și cu magul tribului, căci acești șerpi sunt ai lui. L-am văzut adesea fermecându-i și punându-i să facă lucruri uimitoare.

— Până una alta, zise Raimond ne-au rupt elicea. Noroc că mai avem una de schimb, dar totuș, nu putem pleca imediat și nici nu putem face schimbul, căci blestematul acela trage asupra noastră.

— Dacă am eși ? zise Marius.

— Ia seama ! Ia seama ! urlă Jan Bart. Șerpii !

— La dracu ! strigă Marius și, ca electrizat, se sculă brusc punând mâna pe revolver, dar în acelaș timp răsună o detunătură seacă și Marius simți vântul și șueratul glonțului.

Se plecă brusc.

— Liniște, Marius, îl sfătui Raimond. Șerpii nu pot veni de cât în fața noastră. Să-i ochim unul câte unul și să tragem drept în cap.

Dar, luați bine seama să nu ne ucidem între noi ! Se auzi o detunătură foarte aproape. Era Jan Bart, care dindărătul scaunului de dinapoi, se apăra în contra șerpilor.

— L-ai atins ? întrebă Marius, tremurând de exaltare.

— Da, răspunse glasul liniștit al genovezului. Luați seama în stânga noastră, trag într'altul. Și Raimond și cu Marius, privind în stânga, văzură atârnând pe marginea nacelei, un șarpe al cărui cap nu mai era de cât o mică massă sângerândă. Dar, alte trei reptile se ridicau șuerând, cu gura deschisă, în care se vedea limba în furculiță.

— Foc ! strigă Marius. El și cu Raimond, întinseră brațul și două gloanțe sfărâmară oribilele capete. Dar al treilea șarpe alunecă pe scaunul lui Marius. Raimond îl văzu și având cuțitul în mâna stângă, îl țintui pe scaun cu o viguroasă și îndemânatecă lovitură. Ceilalți căzuseră probabil în iarbă.

— Cinci mai puțin, murmură Marius. Și în mai puțin de trei minute alte trei gloanțe fură trase de Jan Bart, două de Marius și unul de Raimond, care cu o a doua lovitură de cuțit tăiă capul celei de a douăsprezecea reptile.

Deoarece, de fiecare victimă strigau „atins" și Jan Bart, cu sângele lui rece, număra impasibil, camarazii săi îl auziră exclamând :

— Doisprezece. Repaos ! Nu mai sunt șerpi !

— Cum ? întrebă Raimond ?

— Nu mai sunt șerpi, repetă Jan Bart. Strigoiul acela avea numai doisprezece și cum noi am ucis doisprezece... Dar

Dar ce este ?

Si Raimond și Marius observară că glasul îi tremura puțin.

Dar ce lucru ?

— Un șarpe m'a mușcat.

— Oh !

Și fiindcă Raimond și Marius, îngroziți, voiau să se repeadă la el, Jan Bart îi opri amintindu-le de gloanțele lui Loando și spunându-le să se uite numai la ceea ce va face. Într'adevăr, prin crăpătura dintre cele două scaune cei doi îl văzură scoțând din cutia de medicamente un creion de nitrat de argint și cauterizându-și mica mușcătură de deasupra pulsului de la mâna dreaptă. Dar, fiindcă mâna stângă îi era legată el ținea creionul între dinți. Când sfârși, spuse camarazilor săi :

— Am văzut pe mag arzând cu un cărbune aprins mușcătura pe care i-o făcuse un șarpe unuia dintre makuași. Și makuasul s'a ales doar cu un somn de patru sau cinci ore.

— Va să zică o să adormi ?

— Da. Și stau foarte bine aici în fundul nacelei, rezimat de scaun. Dar, pentru numele lui Dumnezeu nu vă lăsați să fiți învinși de Loando și de makuași.

Și cei doi camarazi, văzură îngrijorați pe Jan Bart, plecând capul și închizând ochii, pe când chipul său lua o paloare de ceară.

Raimond fu primul care-și reluă sângele rece.

— Haidem, Marius, să ne facem curaj !

— Ai dreptate, zise Marius, dar dacă.... dacă Jan Bart nu se mai deșteaptă ?

— Taci ! Taci, nu spune ceva atât de oribil !... Nu putem face altceva pentru dânsul de cât să-i asigurăm libertatea împreună cu a noastră. Trebue să știm, dacă cei doi mai stau încă la pândă.

— Și ce vrei să faci ?

— Privește ! Raimond Balsan își scoase pălăria și punându-o în vârful unui fier scos dintre uneltele din fundul nacelei o înălță încetul cu încetul până deasupra parbrizu-lui. Trecură câteva secunde în așteptarea detunăturei, dar nu se auzi nimic. Atunci, punându-și pălăria pe cap, Raimond, cu multă precauțiune se ridică până la ferestruia parbrizu-lui și privi în jur. Nu se vedea nimic de cât câmpia străbătută de râulețul argintiu și mărginită de pădure.

— Se vede, că vor să ne atragă afară zise Marius.

— Știi ce, zise Raimond. Am o idee : Să nu ne mișcăm de aci până la noapte. Loando și magul său, văzând că nu ne mișcăm își vor închipui că am fost mușcați de șerpi și că ne-a cuprins somnul și desigur, că împinși de curiozitate, se vor apropia ca să se convingă

— Înțeleg, zise Marius. Și când vor fi aproape, le vom zbura creerii.

— Exact. Și dacă sunt cumva mai mulți, desigur că printre primii va fi Loando așa încât, poate, vom scăpa mai întâi de dânsul, ceeace va face de sigur pe ceilalți să fugă cât i-o ține picioarele.

— Bineînțeles, confirmă Raimond.

— Atunci, tăcere și nu mai mișca.

— Să ținem doar ochii deschiși. Cât pentru Jan Bart, îmi pare acum că doarme liniștit...

Intr'adevăr, ei constatară cu o imensă bucurie că Jan Bart nu mai era atât de palid și că respira regulat, ca un om care doarme un somn adânc și reparator. Liniștiți de partea asta, cei doi cercetași se puseră la pândă. Trecură o oră, două, trei. Nimic și nimeni nu se mișca în nacelă, dar nici în savană.

Dar, din cele ce citiseră, cei doi cercetași știau că negrii din Africa, întocmai ca și indienii din America sunt capabili să stea zile întregi îndărătul unui arbore pândind prada sau inamicul. Și de aceea așteptau nemișcați, convinși că ziua nu va trece fără vreun incident care să pună capăt acelei situații ciudate și primejdioase. Marius se uita tocmai la ceas și constată că erau orele patru și jumătate, când auzi pe Raimond șoptindu-i:

Uită-te

Marius puse ceasul în buzunar și privi prin ferăstruie. Intâi nu văzu nimic, dar când Raimond îi arătă în spre râu, observă și el pe suprafața netedă a apei încrețituri circulare, care se formau una după alta, ca și când un om sau un animal ar fi umblat prin albia râului.

— Vin, șopti Marius.

— Da! Vor fi de partea ta, Raimond.

— Și fiindcă nu se vor vedea decât de la ferestruica mea îți voi da de veste. Fii gata.

După câteva minute auziră o ușoară plescăitură de apă

— Ies din râu ! șopti Raimond.

— Da.

— O să-i auzim când s'or agăța poate ca să sară în nacelă...

Și amândoi, cu genunchii îndoiți, cu mâna strângând revolverul priveau cu înfrigurare balustrada. Auziră o scârțâitură și înțeleseră că un om pusese piciorul pe osia roții drepte. In acelaș moment, patru degete negre se agățară de balustradă. Și pe când un cap ciufulit și o frunte lucioasă apăreau în marginea nacelei, Marius se ridică brusc și întinzând brațul sfărâmă teasta neagră. Mâna se trase înapoi și capul însângerat dispăru. Raimond și Marius, ridicându-se în picioare, văzură un corp alunecând pe iarbă cu bratele întise în cruce.

Judecând după părul de un alb murdar și după aspectul general, era corpul unui om matur.

— Nu e Loando ! zise Marius.

Nu, Jan Bart ne-a spus că Loando e tânăr. După brațele și penele ce le poartă, cred că e magul. Dar atunci, Loando?...

Raimond nu sfârși. Colo, în marginea pădurii răsună o detunătură și Marius, cu un stirgăt, duse mâna la umărul stâng, retrăgând-o plină de sânge.

Nenorocire ! urlă Raimond și cu o mișcare bruscă trase pe Marius dedesubtul parbrizului. Aci, dete la o parte marginile bluzei și ale cămășii găurite de glonț și constată că rana nu era adâncă. După un pansament făcut dintr'o bucată de pânză ruptă din cămașe și muiată în alcool — căci la cutia cu medicamente le era peste putință să ajungă — Marius, care se simțea mai bine, zise râzând :

— Afurisitul acela de Loando știe să tragă. Dar cum naiba m'a nimerit tot la brațul stâng.?.. Hotărât lucru, ăsta e un brat nenorocos. In fond însă, sunt încântat de cele întâmplate, căci astfel știm acum sigur că Loando e singur, căci dacă ar fi avut tovarăși ni i-ar fi pus pe toți în spinare și pe când noi ne-am fi bătut cu ei, el ar fi putut să tragă asupra noastră, omorîndu-ne ca pe niste simple rațe sălbatice.

Zicând acestea, el își luă revolverul, pe care Raimond avu grije între timp să-l reincarce ca și pe al său.

Știi una, zise iarăș Marius, eu m'am săturat să fiu ținut în respect de negrul ăsta. Ne-a făcut destule până acum: ne-a rupt elicea, ne-a trimis gloanțe care erau să ne găurească craniul și nu se arată.... Ne obligă să stăm nemișcați, când ar trebui de mult să ne fi reparat elicea și ne expune să fim atacați de, cine știe ce fiară. Peste câteva ore o să se înopteze și cine știe ce ne mai așteaptă. Trebue să plecăm !

— Și eu sunt de aceeași părere, zise Raimond, și am în minte un plan pe care îl vom pune imediat în execuție. Ascultă: elicea noastră e ruptă și nu putem pleca, dar făcând motorul să meargă foarte încet, putem da elicei forță suficientă spre a trage aeroplanul pe iarba. Intelegi?

Da.

— Lăsând să se târască pe pământ una din micile noastre ancore, vom sili aparatul să se învârtească pe loc și astfel îl vom putea întoarce cu spatele spre acel punct al pădurii în care se găsește Loando și care în momentul acesta e în fața noastră.

Apoi ?

Apoi, vom face să înainteze aparatul până în marginea pădurii în punctul diametral opus acelui unde se află negrul. Atunci, negrul dându-și seama că distanța dintre noi și el e de

ooua ori mai mare și că tirul său nu va mai fi atât de precis, și că, mascați de aparat, am putea chiar să ne reparăm elicea, se va strecura încetișor din tufiș în tufiș, făcând înconjurul savanei, dealungul marginii pădurii și va veni să se pună la pândă în apropierea noastră așa încât să ne poată împușca cu cea mai mare ușurință.

— Dar noi ce vom face ? întrebă Marius.

— Tu vei rămâne aci. Iar eu mă voi strecura afară din nacelă și vârându-mă printre ierburile înalte dealungul marginii pădurii, voi face în sens invers drumul la care se gândește în momentul acesta Loando. Ajuns într'un anumit loc, prin fața căruia va trebui neapărat să treacă, mă voi ascunde și îl voi aștepta.

— Ceeace înseamnă că-l vei avea în mână și îi vei putea trimite toate gloanțele revolverului tău, înainte să-și fi putut da seama de unde i-au venit.

— Ii ajunge un singur glonte, dacă trece destul de aproape ca să-l ochesc bine, zise Raimond, dând din umeri.

— Dar eu trebuie neapărat să rămân ?

— Da, căci prezența ta în nacelă e indispensabilă și iată de ce:

In planul pe care l-am întocmit, presupun că, spre a înconjura savana, Loando o va lua spre stânga; mai întâi fiindcă drumul e mai scurt și al doilea ca să nu fie nevoit să străbată râul. Mă voi duce deci să mă postez în partea aceea. Dar, s'ar putea ca Loando s'o ia în sens contrariu și atunci tu, cu ochianul, poți de aci, stând ascuns în dosul rezervorului, să observi spațiul liber, care după cum vezi pătrunde adânc în pădure în partea aceea. Dacă el, în loc de a ocoli acest spațiu, îl va traversa, tu îl vei vedea, sau îl vei ghici după mișcarea ierburilor și atunci nu vei avea altceva de făcut decât să-ți asvârli pălăria pe fuselaj, iar eu, care nu-l voi fi pierdut tot timpul din ochi, o voi vedea și mă voi întoarce.

— Și vei sosi prea târziu, conchise Marius. Drumul pe care va trebui să-l faci tu va fi de două ori mai lung decât acela pe care-l va face Loando și în loc de a-l surprinde tu pe el, te va surprinde el pe tine, deoarece el va sta pe loc pe când tu vei umbla încă...

— Ai dreptate, murmură Raimond, îngrijorat, nu mă gândisem la asta.

— Vezi, zise Marius triumfător. Dar știu eu un mijloc mai bun...

— Care ?

— Tu, care ai două brațe și două mâini disponibile, vei lua-o în stânga râului, iar eu, care n'am decât o mână și un braț, mă voi duce spre dreapta.

— Ideea ta e minunată! exclamă Raimond. Atunci, începem ? Eu mă ocup de motor iar tu de ancoră.

Și cei doi cercetași, pe cât de bravi pe atât de ingenioși, își puseră imediat planul în aplicare. Elicea fu lansată și când Marius aruncă ancora la pământ, ținând în mână frînghia care trebuia să servească de frână de deviație, începu să ruleze.

— Ține frânghia, zise Raimond. Marius nu mai dădu drumul frânghiei, care se întindea; ancora se înfipse în pământ și aeroplanul ținut de o parte, în loc să mai înainteze, începu să se învârtească în loc, descriind o jumătate de cerc complet. Raimond și Marius nu stăteau pe scaunele lor ci în genunchi, spre a-și feri capetele de gloanțele lui Loando.

Dă-i încă puțin drumul, ca să mai înainteze câțiva metri și pe urmă frânează, ordonă Raimond. Marius se supuse și *Aeroc*-ul, după ce merse câțiva metri drept înainte, se supuse frânei laterale, deviând puțin.

— Dă-i drumul de tot, porunci Raimond.

Marius desfăcu mâna și frânghia, liberă, sări afară din nacelă. Aeroplanul ruliă pe roate spre marginea pădurii depărtându-se în sens diagonal de punctul în care se afla Loando. Raimond opri atunci motorul și aeroplanul se opri și el cu elicea la doi metri de frunzișul arborilor din pădure.

— Și acum, zise Raimond, să ne scoborîm.

Dar în acel minut, amândoi avură senzația precisă că în definitiv, unul sau altul mergea spre moarte. Cu o mișcare sportivă se îmbrățișară, apoi porniră în sensuri opuse, cu pași de lup. După toate regulile logicei erau optzeci de probabilități la sută în favoarea prevederilor lui Raimond. Și tânărul nu se îndoia de asta: peste un sfert de oră, negrul avea să fie în fața revolverului său !

Cu pași repezi, dar cu grija de a nu face zgomot, el o luă dealungul platanilor, plecându-se pe sub ramuri, încălecând trunchiuri de arbori uscați, atingând ușor terenul umed, făcându-și loc printre lianele ce-i tăiau calea, uneori mergând drept, alte ori târîndu-se pe pântece sau înaintând pe genunchii goi, care se însângerau de tot felul de spini ; el ocolea savana, umblând pe margine. Din când în când se întorcea ca să vadă cât drum parcusese și își zicea în gând :

Trebue să depășesc cu vrea douăzeci de metri punctul din care Loando stând la pândă, ar putea vedea din flanc aeroplanul... așa voi fi forțamente în drumul lui, fiindcă el va merge până ce va găsi punctul cel mai potrivit pentru un post de observație.

Acel post potrivit îl descoperi repede mulțumită privirilor ce arunca spre aeroplan, după care își regula mersul. Voia tocmai să ocolească un tufiș foarte des, când îi apăru în față

ceva care îl țintui pe loc și-l făcu să scoata un țipăt înăbușit. La zece pași de dânsul, un leu sta cu labele de dinainte rezemate de un trunchiu răsturnat. Era enorm și îți bătea coapsele cu coada-i puternică, pe când ochii săi înfricoșători priveau drept spre ființa omenească. Și Raimond Balsan, imnotizat, privea pe leu.

CAPITOLUL VIII

Carabina lui Loando

După o scurtă clipă de stupoare, care părea că-i adormise orice facultate, Raimond simți sângele năvălindu-i la creer și se cutremură. Dar nu-i fu frică și dându-și seama de acest lucru, murmură mulțumit de el însuș :

— Bun.

Apoi primul lui gând fu :

— Să nu mă mișc. Dacă mă mișc, se repede la mine...

Intr'o străfulgerare de gândire își aminti că citise cândva că niciodată o fiară, neprovocată, nu atacă *pe omul nemișcat care o privește drept în ochi.*

Fără să se miște fără să tremure și fără să tresară, el își fixă privirea în ochii leului și se gândea în acelaș timp ce va face între fiara ce-i sta în față și bestia omenească ce-l putea descoperi dintr'o clipă într'alta. Se gândi atunci să încerce să se retragă îndărătul unui tufiș și se dete cu un pas înapoi. Leul nu se mișcă. O clipă se simți ușurat, dar auzi îndărătul său un fâșiit de frunze și văzu pe leu întorcând capul brusc. Fâșâitul continuă, întovărășit de un pârâit de ramuri rupte.

— E Loando! își zise Raimond, văzând pe leu arătându-și colții și pregătindu-se să sară. In mod mecanic întoarse și el capul în aceeași direcție și văzu într'adevăr pe Loando îngenunchiând și ducând pușca la ochi. In clipa în care răsună detunătura, nu-și putut opri un strigăt: leul făcu un salt formidabil și se isbi puternic cu pieptul de pieptul negrului, care se ridicase în picioare. Acesta căzu, scăpând din mână carabina, care se rostogoli la picioarele lui Raimond. Leul, care sărise dincolo de Loando pe care-l răsturnase la pământ, se întoarse brusc, scoase un răcnet și proptindu-se pe picioarele de dinapoi, căzu cu cele de dinainte pe pieptul indigenului, care se zbătea înebunit... Dar, sub impulsia unui gând brusc și repede ca un fulger Raimond puse mâna pe carabină și cu un genunchi în pământ, ochi și trase asupra leului dela o depărtare de patru metri. Un răget înspăimântător îi îngheță sângele în vine. Dar de trei ori apăsă pe trăgaci.... Leul căzu alături de Loando, cu labele oribil agitate de svârcolirile morții... și Raimond văzu

cu groază cum una din labe, care atingea coapsa stângă a negrului, îi sfâșiă carnea adânc. Negrul scoase un urlet de durere, dar Raimond se repezi și apucând pe Loando de un braț îl depărtă brusc de leu, care făcea să zboare în jurul lui iarba ruptă, frunzele uscate și crăcile sfărâmate. Atunci cercetașului îi fu milă de superbul animal, cum îi fusese și de negru și ridicând carabina îi trase un glonț în ochiul stâng. Fiara se svârcoli o ultimă oară și-apoi rămase nemișcată.

Raimond rămase o clipă cu ochii țintiți asupra celor două corpuri întinse aproape unul lângă altul, apoi brusc, dându-și seama de triumful său, strigă exaltat:

— Trăiască Italia! Marius! Marius. T

Simțea nevoia să strige, să râdă, să sară. Și strigă lui Marius care venea în fugă :

— Marius! am ucis un leu, un leu enorm! Am salvat pe Loando și am ucis un leu !..

Marius, care străbătea în fugă distanța ce-l despărțea de Raimond, crezu o clipă că acesta înebunise, dar când fu aproape și văzu cele două corpuri, sări de bucurie de gâtul camaradului său și-l îmbrățișă cu lacrimi în ochi. După prima clipă de efuziune însă, privirea sa se întoarse la Loando și apropiindu-se de acesta, se aplecă, îl examină și spuse grav :

— Raimond, Loando respiră... Nu-l putem lăsa să moară. Trebue să-i venim în ajutor, să-l pansăm...

— Tocmai asta voiam să spun și eu, zise Raimond. Și amândoi, luându-l de picioare și de umeri, îl transportară lângă aeroplan. Aci întinzându-l pe iarbă, îi spălară rana cu apă adusă de Marius dela râu și îi făcură un pansament în toată regula cu desinfectantele și bandajele pe care le aveau în caseta din nacelă. Sub influența îngrijirilor și a unei înghițituri de coniac, pe care i-l turnaseră pe gât, Loando se trezi și deschise ochii. Văzând bandajul care-i ascundea rana și pe cei doi cercetași îngenunchiați lângă dânsul, Loando avu o clipă de profundă uimire. Apoi, cu o sforțare, se ridică pe jumătate și cu o voce gravă și guturală rosti aceste cuvinte :

— Asta e englezește, zise Marius, dar numai Jan Bart te poate înțelege... Dacă nu i-ai fi trimis șerpi să-l muște, n'ar dormi acum și te-ai înțelege cu dânsul... Nu mă înțelegi, nu e așa? Așteaptă să deșteptăm pe Jan-Bart.

— Ai dreptate, zise Raimond, să încercăm să-l sculăm.

Nu fu tocmai ușor, căci Jan-Bart, deși trecuseră mai bine de șase ore, dormea încă adânc. După ce îl zguduiră și văzură că nu se trezește, îl stropiră bine cu apă rece și îl văzură, în sfârșit deschizând ochii, după ce mai întâi se agită, oftă și strănută de mai multe ori.

— Bună ziua, camarade, îi zise Marius cu un accent comic, ai dormit bine ?

— Ai dormit bine, camarade? repetă Raimond pe acelaş ton de o solemnitate comică.

Dar Jan-Bart rămase grav şi observă uimit :

— Oho ! se vede că lucrurile merg bine de sunteţi atât de veseli.

— Merg foarte bine! Mulţumim! răspunse Marius făcându-se că-şi răsuceşte mustăţile pe care nu le avea...

Dar Jan-Bart privind în jur, îşi dete seama de toate schimbările făcute în timpul somnului său şi ceru cu nerăbdare o explicaţie. Când află cele petrecute, sări de gâtul lui Raimond şi-l îmbrăţişă întocmai cum făcuse şi Marius. Apoi eşi repede din nacelă şi se duse de îngenunchiă lângă negru, care redeschisese ochii.

Văzând la căpătâiul său pe fostul prizonier şi pe ceilalţi doi cercetaşi dintre cari unul îi scăpase viaţa, Loando tresări şi reuşi iarăş să stea sculat, cu toată slăbiciunea de care era cuprins. Şi cu glas slăbit de marea pierdere de sânge, el spuse lui Jan-Bart în englezeşte:

— Camaradul tău mi-a scăpat viaţa, fără dânsul leul m'ar fi sfâşiat. Şi totuşi el ştia ce făcusem în contra ta şi a lor. De ce, atunci, când avea intenţia să mă omoare şi a văzut că sunt atacat de leu, nu l-a lăsat să mă sfâşie? De ce l-a ucis? Şi de ce, în loc să mă lăsaţi să mor acolo, m'aţi adus aci şi m'aţi îngrijit? Răspunde-mi, tu, care te numeşti Jan-Bart ?

— Loando, zise acesta, când un inamic ne atacă, ne apărăm şi când starea de război e vădită ne silim să atacăm noi cei dintâi ca să avem, mai mulţi sorţi de izbândă. Dar când inamicul nostru e dezarmat, rănit şi în imposibilitate de a ne face rău, atunci datoria noastră e de a-l considera ca pe un frate în nenorocire, de a-i îngriji rănile şi de a-l scăpa cu viaţă, dacă se poate.

— Nu mă urâţi deci ? întrebă negrul încremenit.

— Nu urâm pe nimeni, răspunse Jan Bart şi adaose cu simplicitate: Suntem încă prea tineri ca să avem pe cineva de urât. Ne-am apărat împotriva ta, Loando, fiindcă ne-ai atacat fără să fi fost provocat, dar acum când eşti rănit, trebue să te îngrijim. Un rănit pentru noi e un frate.

— Nu toţi albii gândesc astfel şi nici nu se poartă ca voi, zise Loando.

— Dacă sunt şi de aceştia, cu atât mai rău pentru ei, declară Jan-Bart.

Sălbatecul plecă fruntea. Urmă o tăcere profundă apoi Loando, ridică ochii plini de lacrimi şi cu chipul într'adevăr

transfigurat de un fel de regenerare morală el le vorbi astfel cu glas tremurător de emoție :

— M'ați învins mai mult decât dacă m'ați fi ucis, tineri italieni. Loando era dușmanul albilor și deci și al vostru. De acum, dacă vreți, va fi prietenul vostru. Vă voi da tot ce posed. Oamenii mei sunt sclavii voștri. Vă voi da atât fildeș cât n'au putut aduna toți vânătorii albi ani de zile. Am într'o groapă un sac de piele plin cu pulbere de aur: e al vostru.

— Loando, zise Jan-Bart, nu ne trebue nimic din toate astea, dar primim amiciția ta. Și radios de bucurie, Jan-Bart tălmăci repede prietenilor săi cele spuse de tânărul Makua.

— La naiba, zise râzând Marius. Iată un tânăr care nu se oprește la jumătatea drumului, când își schimbă gândul...

Dar Raimond, serios, zise lui Jan-Bart :

— Răspunde-i că primim prietenia lui cu condiția să jure că nu va ataca nicodată pe oamenii de rassa albă, afară numai dacă nu va fi atacat de ei.

Jan-Bart tălmăci cele spuse lui Loando și tânărul șef ridicând mâna zise cu glas tare :

— Jur !

Acordul era încheiat. Își strânseră mâinile, apoi lăsând pe negru să se odihnească, cei trei cercetași discutară asupra celor ce aveau de făcut. Hotărîră să poposească în luminișul acela și după ce se vor ospăta, Raimond și Marius să doarmă pe scaunele lor, iar Jan-Bart să vegheze toată noaptea, ținând aprins farul cel mare cu acetilină spre a îndepărta fiarele. Iar dimineața în zori, vor schimba elicea și vor lua zborul, ducându-se să lase pe Loando în fața casei sale, în mijlocul a lor săi.

Apoi vor merge la Mogadicio și după un repaos de două zile, vor porni din nou spre Europa, la Lisabona și de acolo, peste Oceanul Atlantic de New-York spre a câștiga cele cinci milioane și gloria !

Începură deci prin a mânca și bine înțeles deteră și lui Loando partea sa. Apoi se pregătiră de culcare, așezând pe Loando, pe niște cuverturi în fundul nacelei. Și pe când Jan Bart aprindea farul cu acitilină, Loando spuse ceva :

— Ce spune ? întrebă Raimond.

— Spune, traduse Jan-Bart, că de vreme ce refuzăm fildeșul, sclavii și aurul său, cel puțin tu să primești carabina.

— Bravo ! răspunse încântat Raimond, primesc !

Și Loando replică printr'o frază energic accentuată pe care Jan-Bart o tălmăci astfel : Anunță pe camarazii tăi că nu mă voi mai numi de aci înainte *„Spaima Savanei"* ci *„Amicul albilor"!*

— Bravo, urlă Marius!

Puțin timp după aceea, Raimond, Marius și indigenul căzură într'un somn adânc.

CAPITOLUL IX

Soarele Makuașilor

Noaptea trecu fără incidente, totuși Jan-Bart văzu o mulțime de bestii străbătând luminișul în bătaia razelor lunii, ducându-se să bea din râu.

Dela început cercetașul observă, că, speriate de lumina violentă a farului, animalele se opreau în marginea pădurii. Atunci, zicându-și că lumina lunii îi ajungea spre a supraveghea toate mișcările animalelor, ar fi mai bine să stingă farul și să nu-l reaprindă de cât spre a speria pe acelea, care s'ar fi apropiat prea mult. Și așa și făcu. La început, nu văzu nimic, dar obișnuindu-se cu semi-întunericul începu să distingă.

Văzu o duzină de elefanți. Cu pași maiestoși ei se îndreptară spre bazinul format de izvorul de apă, vârâră trompele în apă, băură și se stropiră reciproc asvârlind în aer fâșii de apă, care străluceau la lumina lunei. După elefanți veni o pereche de lei. Ei înaintau, sărind ca niște pisici enorme și fără a face zgomot. Băură privind aeroplanul pe care ochii lor de felini îl distingeau în întuneric. Apoi amintindu-și probabil de lumina aceia care îi speriase la început, o luară la fugă. Câteva minute nu mai veni nici un animal; deodată Jan Bart auzi un zgomot de crăci rupte și de frunze și văzu rostogolindu-se din arborii din dreapta sa vre-o cinci zeci de animale, care făcând sălturi caraghioase și dându-se peste cap ,se repeziră spre bazin.

— Maimuțe ! murmură Jan-Bart, încântat. Erau în adevăr maimuțe, dar nu tăcute ca elefanții și leii, ci vesele, zgomotoase, țipând și scoțând tot felul de zgomote ca și când ar fi vorbit între ele. Pe marginea apei pe când beau, făceau tot soiul de năsbâtii, îmbrâncindu-se, rostogolindu-se în iarbă. Atunci Jan Bart avu o idee, care-l făcu să râdă. Îndreptă proiectorul spre bazin și-l aprinse brusc. Ca prin farmec maimuțele se opriră din jocul lor și se risipiră într'o zăpăceală caraghioasă, fără măcar să se mai uite înapoi. Dar după fuga maimuțelor, trecu mai bine de o oră fără să mai apară alt animal. Deodată Jan-Bart, care sta mereu la pândă, văzu în unghiul pe care'i făcea luminișul cu o latură a pădurii, ceva lung, care părea un arbore în mișcare. Apoi imediat apăru altul. Privi mai bine și înțelese însfârșit : erau două girafe, care fură imediat urmate de alte cinci. Aceste animale ciudate înaintau legănându-și

gâturile lungi ca pe niște pendule imense pe când cozile li se ridicau în sus. Una după alta se apropiară de marginea bazinului și începură să bea. Dar deodată una din ele înălță capul și ținând gâtul drept ca un i se întoarse în direcția aeroplanului. Celelalte o imitară, ciulind urechile și dându-și seama de prezența unor ființe neobișnuite, o luară la fugă întocmai ca și maimuțele.

Urmă iarăși o perioadă de singurătate. Apoi Jan-Bart auzi un grohăit și un pas greoi Întâi nu distinse nimic, dar pe urmă văzu că era vorba de un ipopotam, care se afundă cu voluptate în apă cu un „pleosc" zgomotos. Imediat însă ce Jan-Bart îndreptă spre el lumina farului, greoiul animal eși repede din apă și dispăru ca și ceilalți. Fu ultimul animal pe care-l văzu Jan-Bart.

La primele licăriri ale zorilor el deșteptă pe camarazii săi. Iar pe când Marius prepara dejunul, Loando zâmbea și Raimond schimba elicea, Jan Bart le descrise peripețiile acelei splendide nopți. După ce examinară cu atenție toate piesele aeroplanului și constatară că totul era în regulă, se îmbarcară. Dar mai 'nainte, Loando ceru să le vorbească.

Atunci Jan-Bart, opri pe Raimond care avea deja mâna pe volan.

— Așteaptă, Raimond, zise el, Loando vrea să ne spuie ceva.

— Vorbește Loando și voi tălmăci cuvintele tale.

Și Loando le vorbi cu înfrigurare cerându-le să aterizeze pentru câteva clipe numai în spațiul care se întindea în fața casei sale din satul Makuașilor

— Când supușii mei vor vedea aeroplanul, ei se vor prosterna terorizați. Atunci voi, mă veți depune pe pielea de jaguar, care trebuie să fie tot acolo și vă veți urca iarăși în aeroplan. Eu voi striga pe oamenii mei și le voi porunci să aducă toate instrumentele care v'au fost luate și după ce le veți lua înapoi veți da drumul aparatului. Dar, înainte de a dispare, veți mai face un zbor pe deasupra satului.

După ce veți fi plecat, voi aduna pe toți supușii mei și le voi spune, că, soarele, care protejează tribul nostru, a luat la el pe mag ca să avem aproape de razele sale binefăcătoare un protector nemuritor... dar pe când eu alergam prin pădure, privind pe pasărea soarelui, un leu mi-a eșit în cale și m'a atacat. Atunci, pasărea mi-a venit în ajutor și omorînd pe leu m'a readus acasă... Voi adăoga apoi că magul mi-a cerut ca deacum înainte să fiu recunoscător albilor trimiși de soare ca să mă scape și fiindcă ei sunt amicii zeului nostru să-i respectăm și să nu-i atacăm niciodată pentruca rassa makuașilor să poată trăi în belșug și fericire eternă.

Cei trei cercetași aprobară și'și exprimară bucuria că mul-

ţumită aventurii lor, din ziua aceea albii nu vor mai avea nimic de temut din partea tribului makuaşilor.

Şi fiindcă Loando nu mai avea nimic de spus, Raimond dete drumul aeroplanului care-şi luă zborul. Loando, în fundul nacelei privea extaziat fără să vădească cea mai mică teamă.

— La naiba! exclamă deodată Marius, am uitat să luăm pielea leului pe care l-a ucis Raimond...

— Nu face nimic zise acesta râzând după ce vom câştiga premiul vom veni să facem o mare vânătoare în Africa portugheză şi prietenul nostru Loando ne va servi de călăuză.

— Minunat ! zise Marius, entuziasmat de idee. Jan-Bart, spune-i şi lui Loando, adăogă el.

Tânărul negru se declară gata să colaboreze cu întregul său trib la acea vânătoare.

Dar sosiră însfârşit la satul makuaşilor. După ce executară întocmai comedia imaginată de Loando, cei trei cercetaşi se îndreptară direct spre Mogadiscio de unde intenţionua să pornească din nou spre a încerca traversarea Atlanticului.

Dar nu erau încă la New-York !

Aveau chiar o presimţire şi pe când Aeroc-ul se depărta cu mare viteză de makuaşii căzuţi în extaz, Raimond, Marius şi Jan Bart simţiră, fără voie, o neînţeleasă teamă !